

PAANO DUMATING ANG ANGHEL SA AKIN, AT ANG KANYANG KOMISYON

☛ At ang mga kapatid na lalaki ay marahil... At nakikita ko ang ilang mga teyp rekorder dito, at mairerekord nila ito, tiyak. Anomang oras ninyo naising malaman kung ano ang sinabi ng Banal na Espiritu sa inyo, makipagkita sa mga kapatiran dito na siyang humahawak nitong mga teyp rekorder, maaari nilang iparinig itong muli, tiyak n'yong malalaman ang inyong kaso. At bantayan at tingnan kung ito nga'y hindi magaganap nang tumpak sa Kanyang pagkasabi, kita n'yo. Kapag narinig n'yo itong naghayag ng, "GANITO ANG SINASABI NG PANGINOON, 'Isang tiyak na bagay, o ito ay sa ganitong kaparaanan,'" o siyasatin lang ito muli at tingnan kung ito'y tama o hindi. Kita n'yo? Ito'y laging sa ganyang paraan.

Ngayon, para sa isang kaunting pasakalye lang... At ako'y sadyang medyo masaya ngayong gabi na iilan lamang tayo rito. Tayo ay iisang pamilya lamang, hindi ba? Hindi tayo, wala sa atin, na mga estranghero. Hindi tayo... Magagamit ko lang ang aking salitang Kentucky at pakiramdam ko'y nasa bahay ako ngayon, dahil tayo'y—tayo lamang ay... At hindi ko isinasaisang-tabi ang Kentucky ngayon, kung may sinuman ditong mula sa Kentucky. Mayroon bang sinuman ditong mula sa Kentucky? Itaas ang iyong kamay. Tingnan n'yo nga naman! Dapat kong maramdamang ako'y nandito sa bahay, hindi ba? Iya'y talagang napakainam.

Ang aking ina ay dating namamahala ng isang bahay-pangaserahan. At ako'y pumunta doon isang araw upang malaman... May isang malaking grupo ng mga lalaki ang nangungupahan doon, at sa malaki't, mahabang lamesa'y nakaupo. At sinabi ko, "Ilan dito ang mula sa Kentucky, tumayo lamang." Bawat isa'y tumayo. At ako'y nagtungo sa iglesya ng gabing iyon, ang aking iglesya, at sinabi ko, "Ilan dito ang mula sa Kentucky?" Bawat isa'y tumayo. Kaya ang sabi ko, "Aba, iya'y napakainam." Ang mga misyonero ay nakagawa ng isang mabuting tungkulin, kaya labis nating pinasasalamatan ito.

Ngayon, sa Aklat ng Mga Taga Roma, sa ika-11 kabanata at sa ika-28 talata. Makinig nang maigi ngayon sa pagbasa ng Kasulatan.

Tungkol sa ebanghelyo, ay mga kaaway sila dahil sa inyo: datapuwa't tungkol sa pagkahirang, ay mga pinakaiibig sila ng sa . . . dahil sa mga magulang.

Sapagka't ang mga kaloob at ang pagtawag ng Diyos ay hindi nagbabago.

Tayo'y manalangin. Panginoon, tulungan Mo kami ngayong gabi habang lumalapit kami dito nang buong paggalang, nang buong puso namin, sa katapatan, tanging para sa Iyong kaluwalhatian ay ipinangungusap ang mga bagay na ito. At ako'y tulungan Mo, Panginoon, at ilagay lamang sa aking isipan ang mga bagay lamang na nararapat sabihin at kung gaano ang sasabihin. Ako'y pigilan kapag ito'y oras Mo na. Hinihiling ko na ang bawat puso'y tatanggap sa mga bagay na ito para sa kapakinabangan ng mga maysakit at nangangailangan sa mga tagapakinig na ito. Sapagkat hinihiling ko ito sa Pangalan ni Jesus Cristo. Amen.

Ngayon, nais kong buksan itong paksa habang tayo'y iilan lamang. At—at sisikapin kong hindi kayo manatili nang napakatagal, ilalapag ko ang aking relo dito at gagawin ang buo kong makakaya ngayon upang mapauwi kayo sa tamang oras nang sa gayo'y makababalik kayo bukas ng gabi. Ngayon, manatiling nananalangin. Hindi ko alam kung ang binata ay namigay ng mga card. Hindi ko man lamang siya tinanong kung siya . . . At kung sila'y hindi nga o kung namahagi sila o hindi, ito'y hindi mahalaga. Tayo'y may mga card naman dito kahit papaano kung kinakailangan nating tumawag ng ilan. Kaya, kung hindi, bakit, ating aalamin na lamang kung ano ang ipinangusap ng Banal na Espiritu.

Ngayon, kung kayo'y makikinig nang maigi . . . Ngayon, ito'y maaaring . . . habang ako ay . . . Tayo'y iilan lamang dito, ito'y tamang oras para sabihin ito, pagkat ito—ito'y patungkol sa aking sariling personal na katauhan. At iyan ang dahilan kung bakit ko binasa itong Kasulatan ngayong gabi, nang sa gayo'y malaman n'yo na ang mga kaloob at mga pagtawag ay hindi kahit anong maaaring marapatin ninuman.

Si Pablo na nangungusap dito, ay nagsabi, “Ang mga Hudyo, sa Tanglaw ng Ebanghelyo, ay binulag at inilayo mula sa Diyos, na iyan, ay para sa ating kapakanan.” Subalit ang talata bago pa man iyan, ay nagsasaad na, “Ang buong Israel ay maliligtas.” Ang buong Israel ay maliligtas. Batay sa pagkahirang, inibig sila ng Diyos na Ama at binulag sila upang tayong mga Gentil ay magkaroon ng pagkakataon ngayon ng pagsisisi, nang sa gayon, sa pamamagitan ni Abraham, ang kanyang Binhi ay makapagpapala ng buong sanlibutan ayon sa Kanyang Salita. Tingnan n'yo kung gaano ang dakilang kapangyarihan ng Diyos? Ang Kanyang Salita'y nararapat lamang maging. Siya'y sadyang hindi maging ano pa man. At ngayon tayo, sa pamamagitan

ng . . . Ang Diyos na humirang sa atin; Kanyang hinirang ang mga Hudyo; at Siya'y . . .

Ang lahat ng mga bagay na ito ay batid na ng Diyos sa simula pa lang. Nang Siya'y mangusap tungkol sa kanila kung ano ang kahihinatnan, alam na Niya ito sa simula pa lang. Ngayon, ang Diyos, upang maging Diyos, sa pasimula'y kinakailangan Niyang malaman ang wakas o kung hindi'y Siya ay hindi ang walang-hanggang Diyos. Hindi ipinahihintulot ng Diyos na sinuman ay mapahamak. Tiyak na hindi! Hindi Niya nais na sinuman ay mapahamak. Ngunit sa umpisa ng pasimula ng mga araw, sa—sa daigdig, alam na ng Diyos kung sino talaga ang maliligtas at kung sino ang hindi maliligtas. Hindi Niya nais na mapahamak ang mga tao, “Hindi Niya kalooban na mapahamak ang sinuman, kundi kalooban Niya ang maligtas ang bawat isa,” subalit alam Niya mula pa sa pasimula kung sino nga ang maliligtas at kung sino ang hindi. Iyan ang dahilan kung bakit nasasabi Niya sa pasimula pa lang na, “Ang bagay na *ito* ay magaganap. Ang bagay na *iyang* ay magaganap,” o, “*Ito* ay magiging *ganyan*. Ang taong *ito* ay magiging *ganyan* ang kilos.” Kita n'yo?

Nalalaman Niya ito sa simula pa lang sapagkat Siya'y walang katapusan. Kung alam ninyo kung ano ang ibig sabihin nito, iyan lamang ay, “walang anuman na hindi Niya alam.” Kita n'yo, alam Niya. Aba, walang anuman bago pa dumating ang panahon, at pagkatapos na wala nang panahon pa, kita n'yo, alam pa rin Niya ang lahat ng bagay. Lahat ng bagay ay nasa isipan Niya. At gayon din tulad ng sinabi ni Pablo sa Mga Taga Roma, sa ika-8 at ika-9 na kabanata, “Kung gayo'y bakit humahanap pa Siya ng kamalian?” Kaya nalalaman natin na, ngunit ang Diyos . . .

Gaya sa pangangaral ng Ebanghelyo. May isang nagsabi, “Kapatid na Branham, pinaniniwalaan mo ba Iyan?”

Ang sabi ko, “Tingnan mo.”

Sabi, “Ikaw marahil ay Calvinist.”

Sabi ko, “Ako ay Calvinist habang ang Calvinist ay nasa Biblia.”

Ngayon, may isang sanga sa Punong kahoy, na Calvinismo, subalit marami pang mga sanga sa Punong kahoy, rin. Ang isang puno ay may higit pa sa isang sanga. Nais niya lamang na magdagdag ng kung ano roon sa Walang-hanggang Kasiguruhan, at pagkaraan ng ilang sandali ay aalis ka patungong Unibersalismo at humiwalay ka kung saan, wala nang katapusan sa ganito. Ngunit kapag ikaw ay sawa na sa Calvinismo, babalik na naman at magsisimula sa Arminianismo. Kita n'yo, may isa pang sanga sa Punong kahoy, at isa na namang sanga sa Punong kahoy, na nagpapatuloy lang. Ang buong bagay

ang bumubuo sa Punong kahoy. Kaya ako'y naniniwala sa—sa . . . sa Calvinismo habang ito'y nananatili sa Kasulatan.

At ako'y naniniwala na alam na ng Diyos bago pa man itatag ang sanlibutan, hinirang ang Kanyang Iglesya kay Cristo, at pinatay si Cristo buhat nang itatag ang sanlibutan. Ganyan ang isinasaad ng Kasulatan, “Siya ang Cordero ng Diyos na pinatay buhat nang itatag ang sanlibutan.” Kita n’yo? At sinabi ni Jesus na kilala na Niya tayo bago pa man itatag ang sanlibutan, sinabi ni Pablo na, “Siya—Siya’y nakakilala na sa atin at nakapagtalaga sa atin sa pagkukupkop ng mga musmos sa pamamagitan ni Jesus Cristo bago pa man hinubog ang sanlibutan. Iya’y Diyos. Iya’y ang ating Ama. Kita n’yo?”

Kaya huwag kayong mag-alala, ang mga gulong ay umiikot nang sadyang tama, lahat ng bagay ay dumarating sa tamang panahon. Ang kailangan lamang, ay, ang sumabay ka sa ikot. Iyan ang—ang mabuting bahagi tungkol dito, kung gayo’y alam mo kung paano gawin kung ikaw ay kasabay sa ikot.

Ngayon, pansinin ngayon, “Ang mga kaloob at pagtawag ay hindi binabago,” iyan ang tanging paraan na ako’y maaaring—maaaring makapagbatay sa iskriptural na pagtawag sa akin ng Panginoon. At nagtitiwala na ako’y kasama ng mga kaibigan ko sa gabing ito na tiyak na makauunawa nito at hindi mag-iisip na ito’y personal, kundi nang sa gayo’y magkaroon kayo ng pang-unawa at malaman kung ano lang ang—kung ano ang sinabi ng Panginoon na Kanyang gagawin, at makatagpo ng isang bagay na kumikilos at pagkatapos ay sundan ito.

Ngayon, sa pasimula, ang unang bagay na aking natatandaan pa ay ang isang pangitain. Ang unang bagay na aking nagugunita sa aking isipan ay isang pangitain na ipinagkaloob sa akin ng Panginoon. At iyan ay maraming, maraming taon na ang nakaraan, ako’y isang munting batang lalaki. At ako’y may isang bato sa aking kamay.

Ngayon, ako’y humihingi ng inyong paumanhin, naaalala ko nang ako ay nagsuot ng isang mahabang damit. Hindi ko alam kung kayo (sinuman sa inyong lahat) na matanda na upang makaalala nang ang mga mumunting batang lalaki’y dating nagsusuot ng mga mahahabang damit. Ilan dito ang nakakaalala nang ang mga paslit ay nagsusuot, oo, ng mga mahahabang damit? Aba, natatandaan ko, sa aking maliit at lumang dampa kung saan kami nanirahan, ako ay gumagapang noon sa sahig. At may isang tao, hindi ko kilala kung sino ito, na pumasok. At si Nanay ay nag-ayos ng isang maliit—maliit na asul na laso sa aking damit. At ako’y nagsisimula pa lamang na maglakad. Subalit ako’y gumagapang noon, at ibinaon ko ang aking daliri sa niyebe na nasa kanilang mga paanan, at kinakain ang niyebe mula sa kanyang paanang nakatayo sa may tagiliran ng tsimnea,

na nagpapainit. Natatandaan kong kinarga ako ng aking ina dahil dito.

At pagkatapos ang sumunod na bagay na aking natatandaan, ay marahil mga dalawang taon ang nakaraan, na ako'y may isang maliit na bato. At ako'y magtatatlong taong gulang na, at ang aking munting kapatid na lalaki noon ay halos magdadalawang taong gulang. At kaya kami'y nasa likuran ng bakuran, kung saan may isang lumang tapyas-tapyas na bakod, kung saan nila dating dinadala ang kahoy at tinatapyas ang kahoy. Ilan ang nakaalala sa mga araw na iyon kung kailan n'yo dating hinihila ang kahoy pataas sa likurang bakuran at tinatapyas ito? Bakit ba ako nagsuot pa ng kurbata ngayong gabi? Ako—ako'y mismong nasa bahay.

Pagkatapos nang sila . . . Doon sa labas sa lumang tapyas-tapyas na bakod ay may isang maliit na sanga ng ilog na umaagos doon, na nagmumula sa batis. May isang lumang panalok na yari sa tuyong balat ng kalabasino doon sa itaas sa may batis kung saan kami sumasalok ng aming tubig at ibinubuhos ito sa lumang timba, lumang timbang sedar, at dinadala ito pababa.

Naaalala ko ang huling pagkakataong nakita ko ang aking munting, matandang lola bago siya namatay, siya ay isang daan at sampung taong gulang. At nang siya'y namatay, binuhat ko siya sa aking mga bisig at hinawakan siya nang *paganito* bago siya namatay. Niyakap niya ako, at sinabi, “Pagpalain ng Diyos ang iyong kaluluwa, honey, ngayon at magpakailan man,” nang siya'y mamatay.

At sa palagay ko'y hindi man lang nagkaroon ang babae ng isang—isang pares ng sapatos para sa kanyang sarili, sa buhay niya. At naaalala ko habang pinagmamasdan ko siya, at kahit nung ako'y isang binatang lulusong at titingin sa kanila, tuwing umaga'y gigising siya, na nakapaa, at dadaan sa niyebeng iyon pataas sa may batis, iigib ng isang timbang tubig at babalik, ang kanyang mga paa'y nakaapak mismo roon. Para hindi n'yo ito kaawaan, siya'y nabuhay ng isandaan at sampu. Kaya (opo, ginoo) siya ay talagang, napakalakas, din.

Kaya noon ay natatandaan kong kinukuwentuhan niya ako tungkol sa mga holen ng aking ama na nilaro niya nung siya'y bata pa. “At iyang kawawang matandang nilalang,” naisip ko, “papaano kaya siya aakyat diyan sa itaas ng kisame?” Isang maliit, at lumang dalawahang-silid na dampa, at ito'y may kisame doon sa itaas. At sila'y may dalawang mura pang punong kahoy na pinutol, at ginawang isang hagdanan, upang makaakyat. Bueno, sabi ko . . .

Bueno, ngayon, sinabi niya, “Ngayon, pagkatapos ng hapunan ay sasabihin ko sa iyo, ipapakita ko sa iyo ang mga holen ng iyong—iyong tatay.”

At sabi ko, “O sige.”

Kaya ipapakita niya ang mga ito sa akin, sa isang baul sa itaas kung saan niya iniligpit ang kanyang gamit tulad ng ginagawa ng mga matatanda. At naisip ko, “Papaano kaya sa mundo na iyang kawawang matandang nilalang ay makakaakyat diyan sa hagdanan?” Kaya ako’y lumibot doon at sinabi ko, “Lola,” sabi ko, “ngayon, sandali, honey, aakyat ako riyon at tutulongan kita.”

Sinabi niya, “Tumabi ka.” Pataas diyan sa hagdanan ay umakyat siyang parang isang squirrel. Ang sabi niya, “Aba, sige na!”

At sinabi ko, “O sige, Lola.”

Naisip ko, “Ay, naku, kung ako’y maaari lamang na maging tulad niyan, na ganyang lakas pa sa akin sa isandaan at sampung taong gulang!”

Ngayon, pagkatapos ay naaalala ko habang narito sa maliit at lumang batis, at ako’y may isang bato, at inihahagis ito pababa nang *ganyan*, sa may putikan, pinipilit na ipakita sa aking munting kapatid na lalaki kung gaano ako kalakas. At naroon ang isang ibong nakadapo sa may punong kahoy at siya’y humuhuni lang, gumagalaw nang paikut-ikot, isang munting matandang robin o tila nga. At, ang munting robin, akala ko’y nangusap siya sa akin. At ako’y lumingon at nakinig, at ang ibon ay lumipad papalayo, at isang Tinig ang nagsabi, “Ikaw ay gugugol ng malaking bahagi ng iyong buhay malapit sa isang lungsod na tinatawag na New Albany.”

Iya’y tatlong milya mula sa kung saan ako lumaki. Nagtungo, mga isang taon ang lumipas, sa dakong ito, na walang kamalay-malay tungkol sa pagpunta. . . New Albany. Sa paglipas ng panahon, kung papaanong ang mga bagay na iyon. . .

Ngayon, tingnan, ang aking pamilya ay hindi relihiyoso. Ang aking ama at ina ay hindi nagsisimba. Bago pa ’yan, sila’y mga Katoliko.

Ang aking munting pamangking lalaki’y nakaupo rito kung saan man sa gabing ito, sa palagay ko, hindi ko alam. Siya’y isang sundalo. Ako’y nananalangin para sa kanya. Siya mismo’y Katoliko, Katoliko pa rin. At nung nakaraang gabi, nang siya’y naririto at nakita ang mga bagay na iyon mula sa Diyos, siya’y nakatayo roon mismo sa plataporma. Sabi niya, habang nakatayo roon, at sabi niya, “Tito Bill?” Siya’y napasa ibang bansa sa loob ng matagal na panahon, ang sabi, “Nang makita ko iyan. . .” Sabi, “Iyan—iya’y hindi nangyayari sa iglesyang Katoliko.” Sinabi niya, “Iyan. . . Ako—ako’y naniniwala, Tito Bill, ika’y tama,” ang sabi niya.

At kaya sinabi ko, “Honey, ito’y hindi *ako* na tama, ito’y Siya na tama. Kita n’yo, *Siya* na tama.” At kaya siya’y nagsabing siya. . . sinabi ko, “Ngayon, ako’y hindi humihiling sa iyo na gumawa ng walang anuman, Melvin, kundi ang maglingkod lang

sa Panginoong Jesus Cristo nang buong puso mo. Pumunta ka sa kahit saan mo gusto. Ngunit tiyakin mo lang sa iyong puso na si Jesus Cristo ay isinilang na, tingnan mo, sa iyong puso. Pagkaraa'y pumunta ka sa kahit saang iglesya na gusto mo matapos yaon."

Ngayon, subalit ang aking pamilya bago pa man ako isilang ay mga Katoliko. Ang aking ama ay Irish at ang aking ina ay Irish. Ang tanging pagkakahiwalay diyan sa dugong Irish, ang aking lola ay isang Cherokee Indian. Ang aking ina ay halos mestisa lang. At kaya pagkatapos ako . . . sa akin, ito'y aking . . . aming henerasyon, pagkaraan ng tatlo ay unti-unti nang nawala. Ngunit iyan ang tanging humiwalay sa pagiging purong Irish, Harvey at Branham ang pangalan. At pagkatapos niyan ay Lyons, na isa pa ring Irish. At saka silang lahat ay mga Katoliko. Subalit ang aking sarili, hindi kami sinanay sa relihiyon o pagtuturo, bilang mga musmos.

Ngunit ang mga kaloob na iyon, iyang mga pangitain, ako'y nakakita ng mga pangitain mismo noon tulad din ng nakikita ko ngayon, iya'y tama, sapagkat ang mga kaloob at pagtawag ay hindi binabago. Ito'y alam na ng Diyos sa simula pa lang, ang Diyos na gumagawa ng isang bagay. Mula pa noon sa aking buhay ay natatakot akong magsalita ng kahit ano tungkol dito.

Nabasa na ninyo ang aking kasaysayan sa maliit na aklat na tinatawag na *Si Jesus Cristo Ang Dati Pa Ring Kahapon, Ngayon, at Magpakailanman*. Palagay ko'y nasa ilan sa mga librong ito, sa ibang mga librong ito. Iyan ba'y tama, Gene? Ito ba'y nandito, sa pangkaraniwan—pangkaraniwang libro, nasa—nasa librong nasa atin ngayon? Ito ba'y, ang *Kasaysayan Ng Buhay*? Sa palagay ko'y ito nga. Kung gayon nang tayo'y nagka . . . Hindi ba masagwa iyan? Sarili kong mga libro, at di ko mismo binasa ang mga ito kailanman. Ngunit may ibang tao na sumusulat ng mga ito, kaya kung gayo'y may kung ano lang na kinukuha nila sa pagtitipon. Tapos na ako sa ganyan, kaya ako'y naghahanap naman para sa isang bagay na palaging mangyayari. Kaya, saka, ang mga ito'y maayos, nabasa ko na ngayon ang ilang bahagi ng mga ito, dito at doon, kapag ako'y nagkakaroon lang ng pagkakataon.

At ngayon, kahit papaano, bilang isang—isang munting batang lalaki, alam n'yo ang pangitain na kung paano ito nangusap sa akin, ako'y mga pitong taong gulang noon, at ang sabi, "Huwag kang iinom o maninigarilyo o dungisan man ang iyong katawan sa kahit anong paraan, magkakaroon ng gawaing gagampanan mo kapag ika'y tumanda-tanda na." At narinig n'yo nang nabanggit iyan sa libro. Aba, iya'y tama. Palagi na lang itong nangyayari.

Nang ako'y naging isang ministro, aba, saka ito—saka ito talagang nagsimulang mangyari nang madalas.

At isang gabi'y nakita ko ang ating Panginoong Jesus. Sinasabi ko ito na may pahintulot, ako'y naniniwala, na mula sa Banal na Espiritu. Ang Anghel ng Panginoon na dumadalaw ay hindi ang Panginoong Jesus. Ito'y hindi Niya kamukha sa gayon pa ring pangitain. Dahil, sa pangitaing nakita ko ang Panginoong Jesus, Siya ay isang maliit na Lalaki. Siya'y hindi . . . Ako'y nasa labas noon sa bukid, na nananalangin para sa aking ama. At ako'y bumalik sa bahay at ako'y nagpunta sa highaan, at nung gabing iyon ay tiningnan ko siya at ako—ako'y nagsabing, "O Diyos, iligtas Mo siya!"

Ang aking ina ay ligtas na at nabautismuhan ko na siya. Pagkatapos ay naisip ko, "Naku, ang aking ama'y labis-labis kung uminom." At naisip ko, "Kung mapapatanggap ko lang siya sa Panginoong Jesus!" Ako'y lumabas, nahiga sa isang maliit na lumang banig sa may sala, malapit sa pintuan.

At May nagsabi sa akin, "Bumangon ka." At ako'y bumangon, lumakad, at bumalik sa tanimang nasa likuran ko, isang lumang taniman ng broom sage.

At doon, nakatayong di lalampas sa sampung talampakan mula sa akin, ay nakatindig ang isang Lalaki; nakasuot ng puting damit, isang maliit na lalaki; nakahalukipkip ang Kanyang mga bisig nang *paganito*; isang balbas, na tila ba maiksi; ang buhok ay hanggang sa Kanyang mga balikat; at Siya'y nakatinging patagilid mula sa akin, tulad *niyan*; mukhang mahinahon ang anyo. Subalit hindi ko ito maunawaan, kung papaanong ang Kanyang mga paa, ang isa'y nasa likuran lang nung isa pa. At ang hanggi'y umiihip, ang Kanyang balabal ay gumagalaw, ang tanim na sage ay umuugoy sa hangin.

Naisip ko, "Ngayon, teka muna." Napakagat ako sa aking sarili. Sabi ko, "Ngayon, hindi ako tulog." At bumunot ako, bumunot ng maliit na piraso n'yang tanim na sage, alam n'yo, kinuha itong parang pantinga. Inilagay ko ito sa aking bibig. Lumingon akong pabalik sa bahay. Sabi ko, "Hindi, ako'y naroon sa loob na nananalangin para kay itay, at May nagsabing lumabas ako rito, at naritong nakatindig ang Lalaking ito."

Naisip ko, "Parang kamukha niyan ang Panginoong Jesus." Naisip ko, "Hindi ko alam kung ito nga ba?" Siya'y nakatingin nang sadyang tamang-tama, padiretso tungo sa kung saan nakatirik ang bahay namin sa ngayon. Kaya ako'y kumilos sa daang ito upang malaman ko kung makikita ko Siya. At nakikita ko ang tagiliran ng Kanyang mukha nang paganyan. Subalit Siya . . . Kinailangan ko pang lumibot sa *ganitong* daan para makita Siya. At sinabi ko, "Ehem!" Hindi nakapagpakilos sa Kanya. At naisip ko, "Palagay ko'y tatawagin ko Siya." At sinabi ko, "Jesus." At nang Siya'y lumingon, lumingon Siya nang *paganyan*. Iyan lang ang tanging natatandaan ko, iniabot lang Niya ang kanyang mga bisig.

Walang pintor sa mundo na makapagpipinta ng larawan Niya, ng mga katangian ng Kanyang mukha. Ang hawig na hawig na nakita ko ay iyang *Ang Ulo ni Cristo sa Gulang na Tatlumpu't tatlo* ni Hofmann, nasaliksik ko na ito sa lahat ng panitikan at lahat ng ginagamit ko. Iya'y dahil sa halos kahawig niyan iyon, at kaya kung gayon. . . o talagang napakalapit, kasing lapit ng magagawa nito.

Siya'y mukhang (isang Lalaki) na kung Siya'y magsasalita ay magugunaw na ang mundo, at subalit punung-puno ng pag-ibig at kabutihan hanggang sa ikaw—ikaw. . . Ako'y nanatili lamang doon. At nung madaling-araw, natagpuan ko ang aking sarili nung pagbubukang-liwayway, ang kamisadentrong padyama'y nakababad sa luha, nang ako'y maalimpungatan, palakad-lakad, pabalik mula sa taniman ng broom sage pauwi.

Isinalaysay ko ito sa aking kaibigang ministro. Ang sabi niya, “Billy, iyan ay makapagpapabaliw sa iyo.” Sabi niya, “Iyan ang Diablo.” At ang sabi, “Huwag kang makikipaglokohan sa anumang tulad niyan.” Ako'y isang ministrong Baptist nung panahong iyon.

Bueno, dumalaw ako sa isa pang dati ko nang kaibigan. Umupo ako at sinabi sa kanya ang tungkol Dito. Sabi ko, “Kapatid, ano kaya ang palagay mo Diyan?”

Ang sabi niya, “Bueno, Billy, sasabihin ko sa iyo.” Sabi niya, “Ako'y naniniwala na kung sisikapin mong panatilihin ang iyong buhay, ipangaral mo lang kung ano ang nasa Biblia rito, ang biyaya ng Diyos at iba pa, hindi ako sumasang-ayon sa kung anong mga di-kapani-paniwalang bagay, para bang tulad niyan.”

Sabi ko, “Ginoo, ang ibig kong sabihin ay hindi ang makumbinsi sa kung anong di-kapani-paniwalang bagay.” Sabi ko, “Ang tanging bagay na sinisikap kong malaman ay kung ano ba ito.”

Sabi niya, “Billy, maraming taon na ang nakalilipas ay dati na silang mayroon ng mga gayong bagay sa mga iglesya. Ngunit,” sabi, “nang mawala na ang mga apostol, ang mga bagay na iyon ay nawalang kasama nito.” At sabi, “Ngayon ang tanging bagay na mayroon tayong ganyan. . . anumang uri ng pagtingin sa mga gayong bagay,” sabi, “ito'y mga espiritista, mga demonyo.”

Sabi ko, “Naku Kapatid na McKinney, totoo ba 'yan?”

Sabi niya, “Opo, ginoo.”

Sabi ko, “O Diyos, mahabag Ka sa akin!”

Sabi ko, “Ako—ako. . . Naku, Kapatid na McKinney, maaari bang ikaw—maaari bang ikaw ay sumabay sa akin sa panalangin na nawa'y hindi na ito hahayaan ng Diyos na mangyari sa akin? Alam mong mahal ko Siya at ako—ako'y hindi nagnanais

na maging mali sa mga ganitong bagay.” Sabi ko, “Ikaw ay manalangin kasama ko.”

Sabi niya, “Gagawin ko, Kapatid na Billy.” At kaya nanalangin kami doon mismo sa loob—sa loob ng tirahan ng pastor.

Tinanong ko ang ilang mga ministro. Ang gayon ding bagay ang nangyayari. Pagkaraa’y natakot na akong magtanong sa kanila, pagkat iisipin nilang ako’y isang diablo. Kaya ako—ako’y di nagnanais na maging ganyan. Alam ko sa aking puso na may nangyari. Ngayon, iyan lang lahat, mayroon—mayroon sa aking puso na nangyari. At hindi ko gustong maging ganyan, hindi kailanman.

Kaya sa paglipas ng mga taon, narinig ko isang araw sa iglesyang First Baptist kung saan ako’y naging kasapi nung panahong iyon, narinig kong ang isa’y nagsabi, “Aba, dumalo ka sana at nang marinig mo silang mga holy roller kagabi.”

At naisip ko, “Mga holy roller?” At ang isang kaibigan ko, si Walt Johnson, isang mangangatang baho, at ang sabi ko, “Ano ba iyan, Kapatid na Walt?”

Sabi niya, “Isang pulutong nilang mga Pentecostal.”

Sabi ko, “Ano?”

Sabi niya, “Mga Pentecostal!” Sabi, “Billy, kung nakakita ka na ng ganyan,” sabi, “nagpapagulong-gulong sila sa sahig nang paganyan at nagsisilundag nang akyat-baba.” At sabi, “Sinabi nilang kailangan nilang sumatsat sa kung anong klase ng di-kilalang mga wika o kung hindi’y sila—sila’y hindi ligtas.”

At sinabi ko, “Nasaan ba ’yan?”

“Naku,” sabi, “isang maliit na lumang toldang pagtitipon doon sa labas, sa kabila ng Louisville.” Sabi, “Mga negro, siyempre.”

At ang sabi ko, “A-ha.”

At sabi niya, “Maraming mga taong puti roon.”

At sabi ko, “Ginawa ba nila ’yan, din?”

Sabi, “Oo, oo! Ginawa nila iyon, din.”

At sinabi ko, “Iya’y katawa-tawa, at ang mga tao’y nagkakagulo sa gawaing tulad niyan.” Sabi ko, “Aba, palagay ko’y kailangan lang nating magkaroon ng mga ganoong bagay.” Nung isang Linggo ng umaga, hindi ko malilimutan ’yon. Siya’y kumakain noon ng kapirasong tuyong balat ng orange para sa impatsong nagkaroon siya, at sadyang nakikita ko iyon na para bang ganoon din kahapon. At naisip ko, “Sumasatsat, lumulundag nang akyat-baba, ano kayang klase ng relihiyon ang makukuha nila sa susunod?” At kaya ako—ako’y nagpatuloy.

Pagkalipas niyan, nakilala ko ang isang matandang lalaki na naririto sa simbahan marahil ngayon, o siya’y nakadalo na

rito sa simbahan, sa pangalang John Ryan. At nakilala ko siya sa isang lugar. . . Ang matandang lalaki na may mahabang balbas at buhok, at siya'y naririto marahil. Akala ko'y galing siya sa Benton Harbor dito, sa Bahay ni David.

At mayroon silang lugar sa Louisville. Pinipilit kong hanapin silang mga tao, at tinatawag nila itong Paaralan ng mga Propeta. Kaya naisip kong pupunta ako at titingnan kung ano iyon. Bueno, wala akong nakikitang maski sinong hindi nagpapagulung-gulong sa sahig, ngunit mayroon silang mga kakaibang doktrina. At doon ko nga nakilala ang matandang lalaking ito, inimbitahan niya akong pumunta sa kanyang lugar.

Ako'y nagpunta para sa isang bakasyon. At ako'y naroroon isang araw, at ako'y bumalik sa kanyang bahay at siya'y nakaalis na, at siya'y umalis patungong kung saan sa may Indianapolis. Sabi, "Tinawag siya ng Panginoon," ang kanyang maybahay.

Sabi ko, "Ibig mong sabihin hinayaan mo ang lalaking iyan na umalis nang ganyan?"

Sabi niya, "Naku, siya'y lingkod ng Diyos!" Ang kawawang matandang nilalang ay namatay mga ilang linggo na ang nakalipas, narinig ko. At siya'y deboto sa kanya. Aba, iyan ang klase ng asawang magandang magkaro'n! Iya'y tama. Tama o mali, siya'y tama kahit papaano! Sabi ko. . . Bueno, alam kong sila'y. . .

Ngayon siya. . . si Kapatid na Ryan, naririto ka ba? Wala pala siya rito. Nandito siya nung isang araw, hindi ba, mga binata?

Bueno, sila'y namumuhay lamang sa kung ano ang magkaroon sila, at wala siyang kahit anong makakain sa bahay. Iya'y tama. At nakahuli ako ng ilang isda sa isang lanaw, o isang lawa, sa Michigan, at ako'y bumalik—at ako'y bumalik sa lugar. At ni wala nga silang mantika sa bahay, o sebo, upang mailuto ang isda. At sabi ko, "Iniwang ka niyang walang kahit anoman sa bahay?"

Sabi, "Naku, pero siya'y lingkod ng Diyos, Kapatid na Bill!" Sabi, "Siya. . ."

At naisip ko, "Bueno, pagpalain ang iyong mabuting kalooban. Kapatid, ako'y maninindigan na kasama mo." Iya'y tama. "Iniisip mo nang ganyan kalaki ang iyong asawa, ako'y handang umayon at manindigan na kasama mo." Iya'y tama. Kailangan natin ng maraming kababaihang tulad niyan ngayon, at maraming lalaking iniisip ang kanilang maybahay na tulad niyan. Iya'y tama. Ito'y magiging isang mas mainam na Amerika kung ang mga asawang lalaki at mga asawang babae ay magsasama-sama nang ganyan. Tama o mali, manatili sa kanila. Hindi na magkakaroon pa ng napakaraming mga diborsiyo.

Kaya kami—kami'y nagtungo sa. . . Pagkatapos ay nagpatuloy ako. At sa aking paglalakbay pauwi, iyon ay isang

kakaibang bagay, ako'y napadaan sa Mishawaka. At ako'y nakakita ng maliliit—maliliit na mga lumang kotse ngayon, na nakatigil sa kalye, tinatawag na . . . malalaking mga karatula ang nasa kanila na nagsasaad ng, “Si Jesus Lamang.” Naisip ko, “Ano kaya . . . ‘Si Jesus Lamang,’ iyan siguro’y panrelihiyon.” At ako’y nagpunta rito at heto ang mga bisikletang mayroon nito roon, “Si Jesus Lamang.” Mga Cadillac, mga Model-T Ford, lahat na, “Si Jesus Lamang” ang nakalagay dito. Naisip ko, “Aba, ano kaya iyan?”

Kaya sinundan-sundan ko ito; nagpunta at natuklasang, ito’y isang panrelihiyong pagtitipon, labinlimang daan hanggang dalawang libong mga tao ang naroroon. At narinig kong lahat doon iyang tilian at paglundag nang akyat-baba, at at pangyayaring kapuna-puna. Naisip ko, “Aba, dito ko malalaman kung ano ba ang mga holy roller.”

Kaya ginamit ko ang aking lumang Ford, alam n’yo, na aking sinasabing tumatakbo ng tatlungumpung milya sa isang oras, labinlima sa daang *ito* at labinlimang paakyat-baba sa daang *ito*. Kaya ipinarada ko ito sa isang tabi, ako . . . nang makakuha ako ng lugar na mapagpaparadahan, at lumakad pabalik sa kalye. Pumasok sa loob, tumingin sa paligid, at lahat ng makakatayo ang nakatayo. Kinailangan kong tuming kayad upang makakita sa ibabaw ng kanilang mga ulohan. At sila noo’y nagtitilian, at naglulundagan, at nagtutumbahan, at kumikilos nang walang-ingat. Naisip ko, “Hu, ehem, anong klase ng mga tao ’yan!”

Ngunit mas matagal na ako’y nakatayo roon, mas lalong mabuti ang aking naramdaman. “Iya’y tila napakainam. Aba, wala namang diperensiya sa mga taong ito. Hindi sila baliw.” Nakausap ko ang ilan sa kanila, kaya sila—sila’y mga mabubuting tao. Kaya sinabi ko . . .

Bueno, ngayon, iyan ang gayon ding pagtitipong nilabasan ko at magdamag na nanatili nung gabing iyon, at kinabukasa’y pumasok ako. At narinig n’yo na akong nagsabi niyan sa aking kasaysayan ng buhay. Ako’y nasa plataporma noon kasama ang isandaan at limampu, o dalawandaang mga ministro, at marahil ay mas marami pa, at gusto nila na ang bawat isa’y tumindig lang at sabihin kung taga saan sila. At ang sabi ko, “Ebanghelistang William Branham, Jeffersonville,” naupo na, “Baptist,” kaya, naupo na. Ang bawat isa ay nagsabi kung taga saan sila.

Kaya nung sumunod na umagang iyon nang ako’y makapasok doon sa loob . . . Ako’y magdamag na natulog sa bukid nang gabing iyon, at inunat ang aking pantalon sa pagitan ng dalawang upuan ng Ford, alam n’yo, at ako—ako . . . lumang pantalong seersucker, pangkaraniwang T-shirt, alam n’yo. Kaya kinabukasa’y dumalo ako sa pagtitipon na suot ang aking pangkaraniwang T-shirt. Ako’y nakapunta . . .

Ako’y walang dala kundi tatlong dolyar, at kinailangan kong makakuha ng sapat na gasolina upang makauwi. At pagkatapos ako—ako’y kumuha para sa akin ng ilang mga ensaymada, iyang tipong luma, alam n’yo, pero ako’y nakaraos din. At ako’y nagtungo sa isang boka-insendiyo, kumuha para sa akin ng isang basong tubig, alam n’yo, at ang mga ito’y napakainam. Kaya ibinabad ko ang mga ito ng kaunti, at nag-almusal.

Ngayon, makakakain akong kasama nila, ngayon, sila’y kumakain nang dalawang beses sa isang araw. Subalit wala akong mailagay sa pag-aalay, kaya ako’y hindi—hindi magsasamantala sa kanila.

Kaya pagkatapos ako—pagkatapos ako’y dumalo roon nung umagang iyon at sinabing. . . kailangan ko na lang isalaysay itong bahaging ito. At kaya dumating ako doon nang umagang iyon, at ang sabi niya, “Kami’y naghahanap kay William Branham, isang batang ebanghelista na nasa plataporma kagabi, isang Baptist.” Sabi, “Nais naming ihatid niya ang mensahe sa umagang ito.” Nakikinikinita kong ako’y pag-iinitan, ng pulutong na mga taong iyan, ako na isang Baptist. Kaya ako’y tipong dumausdos ng upo sa aking inuupuan. Ako’y nakasuot ng pantalong seersucker at isang T-shirt; alam n’yo, at kami’y nagsusuot ng klerikal, kaya. . . . At ako’y nakaupo nang *paganito* sa upuan. Kaya siya’y nagtanong ng dalawa o tatlong beses. At ako’y nakaupo sa tabi ng isang negrong kapatirang lalaki.

At ang dahilan kung bakit idinaos nila ang kanilang kombensiyon sa Hilaga, ay dahil sa ang pagbubukod ay nasa Timog noon. Kaya hindi nila maidaraos iyon sa Timog.

Kaya ako’y nagtaka kung ano ba talaga ito “Si Jesus Lamang.” At naisip ko, “Hangga’t ito’y si Jesus, ito’y tama. Kaya wala itong nagagawang anumang pagkakaiba, kung ito ma’y. . . paano ito, hangga’t ito’y Siya.”

Kaya ako’y naupo roon ng sandali at pinagmasdan sila, at kaya sila’y tumawag ng dalawa o tatlong beses pa. At itong negrong kapatirang lalaki’y tumingin sa akin, ang sabi niya, “Kilala mo ba siya?” Ako—ako—ako. . . . Ang sapilitang hamon sa paglalantad ng katotohanan ay naroroon na. Hindi ako makapagsinungaling sa tao, hindi ko gusto.

Ang sabi ko, “Tingnan mo, kapatid. Oo, kilala ko siya.”

Sabi niya, “Kung gayon, puntahan mo at dalhin mo siya dito.”

Sabi ko, “Bueno, ako—sasabihin ko sa iyo, kapatid,” sabi ko, “ako’y siya. Ngunit, alam mo,” sabi ko, “tingnan mo, ako. . . . ang mga pantalong seersucker na ito.”

“Umakyat ka na ro’n.”

At sinabi ko, “Hindi, hindi ako makakaakyat doon,” sabi ko, “na suot itong pantalon, tulad nito, nitong kutod na T shirt.”

Sabi, “Silang mga tao’y walang pakialam sa kung paano ka manamit.”

At sabi ko, “Bueno, tingnan mo, huwag mong babanggitin ito. Narinig mo?” Sabi ko, “Kita mo, suot ko itong pantalong seersucker, ayokong umakyat doon.”

Sabi, “Sinumang nakakaalam ng kinaroroonan ni William Branham?”

Ang sabi niya, “Heto siya! Heto siya!”

Ay, naku! Ang mukha ko’y talagang pulang-pula, alam n’yo; at walang suot na kurbata, alam n’yo; at itong maliit na lumang T-shirt, alam n’yo, at suot na maiiksi ang mga manggas nang paganito. At ako’y lumakad paakyat doon, na ang aking mga tainga’y nagliliyab. Kailanma’y hindi pa ako nakalapit sa isang mikropono.

At kaya ako’y nangaral doon, at kumuha ako ng paksa, na kailanma’y hindi ko malilimutan iyon, “*Itiningin ng mayamang lalaki ang kanyang mga mata sa impiyerno, at pagkaraa’y sumigaw siya.*” Ako, maraming pagkakataon na, ay nangangaral ng maiikling tatlong bagay tulad niyan, “*Halika’t tingnan ang isang tao,*” “*Sinasampalatayanan mo ba ito?*” o “*Pagkaraa’y umiyak siya.*” At ako’y nagpatuloy sa pagsasabing, “Walang mga bulaklak, pagkaraa’y umiyak siya. Walang mga pulong panalangin, pagkaraa’y umiyak siya. Walang mga bata, pagkaraa’y umiyak siya. Walang mga awitin, at pagkaraa’y umiyak siya.” Pagkatapos ay umiyak ako.

Kaya nang matapos ang lahat ng iyon, aba, naku, sila lang. . . lahat sila’y nakapalibot sa akin, nagnanais na pagdausin ako ng isang pagtitipon para sa kanila. At naisip ko, “Aba, siguro ako’y isang holy roller!” Kita n’yo? Kaya naisip ko, “Marahil. . .” Kita n’yo, sila’y talagang mga mabubuting tao.

At ako’y lumakad palabas doon. Isang lalaki na nakasuot ng isang pares na botang koboy, at malaking sumbrerong koboy, ang sabi ko, “Sino ka?”

Sabi niya, “Ako si Elder *Kuwan* mula sa Texas.”

Naisip ko, “Bueno, iya’y tila ba. . .”

Isa pang lalaki ang lumakad papalapit na nakasuot nitong maliit na maikling pantalong maluwag na lampas-tuhod, alam n’yo, na dati nilang ginagamit sa paglalaro ng golp, at isa sa mga maliliit na hapit na suwiter na ito. Ang sabi niya, “Ako si Reverend *Kuwan* mula sa Florida. Maaari ka bang pumuntang magdaos. . .”

Naisip ko, “Ako’y mismong nasa tahanan, naku, dito sa pantalong seersucker at T-shirt na ito. Iya’y sadyang maayos.”

Kaya, narinig na ninyo ang kasaysayan ng buhay ko sa mga bagay na iyon, kaya ako’y titigil dito at magsasabi sa inyo ng

isang bagay na kailanma'y hindi ko pa naisalaysay noon. Ang unang bagay, na nais kong itanong sa inyo. . . lalaktawan ko na sana iyan. Kailanma'y hindi ko pa ito nabanggit sa publiko, sa aking buhay. Kung ipapangako ninyo sa akin na mamahalin ninyo ako at sisikapang mahal in ako at mas mamahalin matapos kong sabihin itong gaya pa rin nang bago ko ito sabihin, itaas ang inyong kamay. O sige. Iyan ang pangako ninyo, panghahawakan ko ito sa inyo.

Nakaupo sa pagtitipon nang gabing iyon, habang inaawit nila ang kanilang mga awiti'y ipinapalakpak nila ang kanilang mga kamay. At inaawit nila, "Ako. . ." Iyang munting awiting, "*Alam kong iyon ay ang Dugo, alam kong iyon ay ang Dugo.*" At sila'y nagtatakbuhanang paakyat at pababa sa mga tabing daanan, at lahat na, at sadyang nagsisigawan at pinupuri ang Panginoon. Naisip ko, "Iya'y tila napakainam sa akin." Ako'y nagsimulang. . .

At lagi silang tumutukoy sa Mga Gawa, Mga Gawa 2:4, Mga Gawa 2:38, Mga Gawa 10:49, lahat ng iyan. Naisip ko, "Aba, iya'y Kasulatan! Kailanma'y sadyang di ko pa Ito nakita nang ganyan nung una." Ngunit, naku, ang puso ko'y nag-aalab, naisip na, "Ito'y kahanga-hanga!" Akala ko sila'y isang pulutong ng mga holy roller nang una ko silang makilala, at naisip ko, "Ay, naku! Ngayon sila'y isang pulutong ng mga anghel." Kita n'yo, binago ko kaagad ang aking pag-iisip.

Kaya kinabukasan nang bigyan ako ng Panginoon nitong malaking pagkakataon upang idaos ang mga pagtitipong ito, naisip ko, "Ay, naku, sasama ako sa pulutong ng mga taong ito! Iyan siguro ang klaseng dati nilang tinatawag na 'ang Metodistang sumisigaw.' Nagtagal pa ng kaunti," Naisip ko, "Siguro'y iyan na kung ano iyon." Kaya naisip ko, "Aba, ako'y. . . tiyak na gusto ko iyan. Naku, mayroon sa kanila na nagustuhan ko, sila'y mga mapagpakumbaba at magiliw."

Kaya ang isang bagay na di ko maunawaan ay iyang pagsasalita sa iba't-ibang wika, ako'y pinukaw niyan. At ako. . . May isang lalaki roon, gaya nang, nakaupo *rito* at ang isa'y *nandirito*, at sila ang mga nangunguna sa grupo. *Itong* isa ay tatayo at magsasalita sa iba't-ibang wika, *ito* naman ang magpapaliwanag niyon at magsasabi ng mga bagay tungkol sa pagtitipon at iba pa. Naisip ko, "Aba, hu, kailangan kong basahin iyan!" Kaya pagkaraan, gayon din naman, ay babagsak sa *ganito* at pagkatapos ay babalik sa isang *iyon*; at bawat isa'y nagsasalita sa iba't-ibang wika, nagpapaliwanag. Ang natira sa iglesya'y magsasalita, ngunit ang interpretasyon ay tila hindi dumarating na tulad sa dalawang lalaking ito. Ngayon, nakita kong nakaupo silang magkalapit sa isa't-isa, naisip ko, "Ay, naku, siguro'y mga Anghel sila!" Kaya habang nakaupo doon sa likuran. . .

Kung ano pa man iyan (alam ninyo) hindi ko iyan maunawaan, Ito'y dumarating sa akin. At ako'y may paraan ng pag-alam ng mga bagay kung nais ng Panginoong malaman ko iyon, alam n'yo. At ako'y hindi. . . Iyan ang dahilan kung bakit sinasabi kong hindi ko ito inihahayag, kailanma'y hindi pa sa publiko. Kung talagang gusto kong malaman ang anumang bagay, karaniwa'y nagsasabi ang Panginoon sa akin tungkol sa mga bagay na ito. Ukol diyan ang kaloob, alam n'yo. Kaya hindi mo basta-bastang maihahayag sa harap ng mga tao, ito'y nagiging parang tulad ng paghahagis ng iyong mga perlas sa harap ng mga baboy. Ito'y isang sagradong, bagay na banal, at di mo nais gawin iyan. Kaya, pananagutin ako ng Diyos. Tulad ng pakikipag-usap sa mga kapatiran at iba pa, hindi ko pipiliting alamin ang isang bagay na masama tungkol sa isang kapatid.

May isang pagkakataong nakaupo sa isang lamesang kasama ang isang lalaki, siya na ang kanyang bisig ay nakayakap sa akin, ay nagsabi, "O Kapatid na Branham, mahal kita." At ako'y nakadama ng kung anong kumikilos. Tiningnan ko siya. Hindi niya sana sinabi iyon sa akin; alam kong hindi niya ginawa iyon, alam n'yo, dahil naroroon iyon. Siya'y walang-pasubaling isang ipokrito, kung mayroon ngang isa, kita n'yo, at doon mismo na ang kanyang bisig ay nakayakap sa akin.

Sabi ko, "Bueno, okey," lumakad nang papalayo. Hindi ko gustong malaman iyan. Gugustuhin ko na lang na makilala siya sa paraang kilala ko siya, bilang aking kapatid, at pabayaan na lang iyon nang ganyan. Hayaang ang Diyos ang gumawa ng iba pa niyon. Kita n'yo? At hindi ko nais na. . . hindi malaman, nais na malaman ang mga bagay na iyon.

At maraming pagkakataon sa mga bagay na ito, iyon ay hindi rito sa iglesya. Ako'y uupo sa silid, uupo sa isang restoran, at sasabihin ng Banal na Espiritu sa akin ang mga bagay na magaganap. Ang mga taong naririto mismo'y nakakaalam na iyan ay katotohanan. Ako'y titigil sa aking bahay at sasabihin ko, "Ngayon, mag-ingat kayo, may darating na kotse mayamaya. Ito'y magiging isang *ganoon*, *ganoon* na tao. Papasukin ninyo sila, dahil sinabi ng Panginoon na darating sila rito." "Kapag tayo'y tumungo sa daan, may *ganoong* mga bagay na magaganap. Mag-ingat kayo sa tawirang iyan doon, dahil kayo'y halos mababangga." At tingnan lang kung ito'y hindi nga ganyan, kita n'yo, bawat kaganapan, nang sadyang walang kamali-mali! Kaya hindi mo nais na magbuhos ng iyong loob nang labis sa ganyan, dahil ika'y. . . Ito—ito'y. . . Magagamit mo ito, ito'y isang kaloob ng Diyos, ngunit kailangang mag-ingat ka sa kung ano ang ginagawa mo sa ganito. Pananagutin ka ng Diyos.

Tingnan n'yo si Moises. Si Moises ay isang lalaking isinugo ng Diyos (pinaniniwalaan n'yo ba 'yan?), itinalaga, itinadhana sa simula pa lang, at ginawang isang propeta. At isinugo siya ng Diyos doon, ang sabi, "Humayo't magsalita ka sa bato,"

pagkaraang mahampas ito. Ang sabi, “Humayo’t magsalita ka sa bato, at ilalabas nito ang kanyang tubig.”

Ngunit si Moises, na galit, ay tumakbo doon at hinampas ang bato. Hindi lumabas ang tubig, hinampas niya itong muli, sabi, “Kayong mga rebelde! Ikukuha ba namin kayo ng tubig mula sa batong ito?”

Nakita ba ninyo kung ano ang ginawa ng Diyos? Ang tubig ay lumabas, ngunit ang sabi, “Umakyat ka rito, Moises.” Iyan ang katapusan niyan, kita n’yo. Kailangan mong mag-ingat sa mga bagay na iyon, nang sa gayo’y ikaw. . . kung ano ang ginagawa mo sa mga Banal na kaloob.

Sadyang tulad ng isang mangangaral, isang magaling at masigasig na mangangaral, at lumabas at nangaral para lang makakuha ng mga pag-aalay at salapi, pananagutin siya riyang ng Diyos. Iya’y tama. Kailangan mong mag-ingat sa kung ano ang iyong ginagawa sa mga Banal na kaloob. At, o kaya’y magsikap na gumawa ng ilang malaking karangalan o malaking pangalan para sa kung anong iglesya, o kaya’y isang malaking pangalan para sa kanyang sarili. Nanaisin ko pang magdaos ng dalawa o tatlong gabing pagtitipon at makihalubilo sa kung saan pa man, at maging mapagpakumbaba, at manatiling mababa. At alam n’yo kung ano ang ibig kong sabihin. Opo, ginoo, lagi kang manatili sa iyong lugar kung saan maaaring ilagay ng Diyos ang Kanyang kamay sa iyo.

Ito ay panloob na Buhay ngayon, alalahanin n’yo.

Kaya sa araw na ito, naisip ko, “Bueno, ako’y maglalalakad-lakad.” At ako’y sadyang nangamba nang masyado sa mga taong iyon, naisip ko, “Aalamin ko ang tungkol sa mga taong iyon.” At sa labas ng bakura’y hanap ako nang hanap sa kanila makaraang matapos ang gawain. Ako’y nagmasid sa paligid. Natagpuan ko ang isa sa kanila, ang sabi ko, “Kumusta ka na, ginoo?”

Sabi niya, “Kumusta ka na!” Sabi, “Ikaw ba’yung batang mangangaral na nangaral nitong umaga?”

Ang sabi ko. . . Ako ay dalawampu’t tatlong gulang noon. Sabi ko, “Oo, ginoo.”

At sabi niya, “Ano na nga ba ang pangalan mo?”

Sabi ko, “Branham.” At sinabi ko, “Ang sa iyo?”

At sinabi niya sa akin ang kanyang pangalan. At naisip ko, “Aba, ngayon, kung malalaman ko lang ang pakikitungo niya ng kanyang espiritu ngayon.” At hindi pa alam kung ano iyang gumagawa niyon. At sinabi ko, “Bueno, sabihin natin, ginoo,” sabi ko, “kayong mga tao’y mayroong kung ano rito na wala ako.”

Sabi niya, “Natanggap mo na ba ang Banal na Espiritu mula nang ika’y maniwala?”

Ang sabi ko, “Naku e, ako’y isang Baptist.”

Sabi niya, “Ngunit natanggap mo na ba ang Banal na Espiritu mula nang ika’y maniwala?”

At sinabi ko, “Naku, kapatid, ano ba ang ibig mong sabihin?” Sabi ko, “Ako—ako’y wala pang kung ano na mayroon kayong lahat, alam ko ’yan!” Sabi ko, “Dahil mayroon kayong isang bagay na tila ba makapangyarihan at kaya. . .”

Sabi, “Nakapagsalita ka na ba sa iba’t-ibang wika?”

At ang sabi ko, “Hindi, ginoo.”

Sabi, “Sasabihin ko sa iyo nang talagang madalian na wala ka pang Banal na Espiritu.”

At sabi ko, “Aba, kung ako. . .Kung iyan ang kailangan upang magkaroon ng Banal na Espiritu, wala pa ako Nito.”

At kaya sinabi niya, “Bueno, kung hindi ka pa nakapagsalita sa iba’t-ibang wika, wala ka pa nga Nito.”

At pinananatili ang kanyang pakikipag-usap sa ganyang kaparaanan, sabi ko, “Bueno, saan ko ba makukuha Ito?”

Ang sabi, “Pumasok ka sa silid doon at simulang hingin ang Banal na Espiritu.”

At ako’y nanatiling nagmamasid sa kanya, alam n’yo. Hindi niya alam kung ano ang aking ginagawa, ngunit siya. . . alam kong mayroon siyang kaunting kakaibang damdamin, dahil siya. . .ang kanyang mga mata’y nagsimulang tumitig na tila walang buhay habang siya’y nakatingin sa akin. At siya. . . Ngunit siya’y talagang isang Cristiyano. Siya’y walang kadudadudang, buong tunay, na isang Cristiyano. Iya’y tama. Bueno, naisip ko, “Purihin ang Diyos, naririto na Ito! Ako— kailangan kong—kailangan kong makarating sa altar na iyan saan man.”

Ako’y lumabas, tumingin sa buong paligid, naisip ko, “Hahanapin ko ’yung isa pang lalaki.” At nang matagpuan ko siya at nagsimulang makipag-usap sa kanya, ang sabi ko, “Kumusta ka na, ginoo?”

Sabi niya, “Aba, sa anong iglesya ka kasapi?” Sabi niya, “Sabi nila sa aki’y isa kang Baptist.”

Sabi ko, “Oo.”

At sinabi niya, “Hindi mo pa natatanggap ang Banal na Espiritu, natanggap mo na ba?”

Sabi ko, “Naku e, hindi ko alam.”

Sabi, “Nakapagsalita ka na ba sa iba’t-ibang wika?”

Sabi ko, “Hindi, ginoo.”

Sabi, “Hindi mo pa natatanggap Ito.”

At sinabi ko, “Bueno, alam kong wala pa akong kung ano na mayroon kayong lahat. Alam ko ’yan.” At sabi ko, “Ngunit, kapatid ko, talagang ninanais ko Ito.”

Sabi niya, “Buena, naroon—naroon ang bautismuhan, nakahanda na ang lahat.”

Sabi ko, “Ako’y nabautismuhan na. Ngunit,” sabi ko, “ako—ako’y hindi pa nakakatanggap ng kung anong mayroon kayong lahat.” Sabi ko, “Mayroon kayong isang bagay na aking—aking talagang ninanais.”

At ang sabi niya, “Aba, iya’y mabuti.”

Sinisikap kong hulihin siya, alam n’yo. At kung ako . . . Nang malaman ko sa wakas ang kanyang espiritu (ngayon, iyan’yung isang tao), kung ako’y nakipag-usap na sa isang kalait-lait na ipokrito, naroon ang isa sa kanila! Siya’y namumuhay . . . Ang kanyang maybahay ay isang babaeng itim ang buhok, siya’y nakikipisan sa isang olandesa at nagkaroon ng dalawang anak sa kanya. Umiinom, nanlalait, pumupunta sa mga taberna, at lahat na, at gayunma’y naroroon at nagsasalita sa iba’t-ibang wika at nanghuhula.

Pagkatapos ay sinabi ko, “Panginoon, patawarin Mo ako.” Ako’y umuwi. Iya’y tama. At ang sabi ko, “Kukuha lang ako . . . Hindi ko maunawaan ito. Tila ba na ang banal na Espiritu Santo ay bumabagsak, at, diyan pa sa ipokrito.” Sabi ko, “Hindi maaari! Iyan lang.”

Noong mahabang panahong ito, ako na nag-aaral at umiyyak, ay nag-isip na kung makakasama ako sa kanila marahil ay matutuklasan ko kung ano ba ang tungkol doon. Narito ang isa, isang tunay na Cristiyano; at ang isa naman, isang tunay na ipokrito. Pagkatapos ay naisip ko, “Ano naman kaya iyon? Naku,” sabi ko, “Diyos, siguro—siguro’y may kung anong bagay na mali sa akin.” At ang sabi ko, bilang isang pundamentalista, “Iya’y . . . kailangang makita iyan sa Biblia. Ito’y kinakailangan.”

Sa akin, lahat ng gumagana ay kinakailangang magmula sa Bibliang ito o kundi’y hindi ito tama. Ito’y kinakailangang magmula Rito. Ito’y kinakailangang patunayan sa Biblia, hindi lang sa isang dako, kundi kinakailangan nitong manggaling sa kabuuan ng Biblia. Kinakailangang paniwalaan ko ito. Kailangan nitong magtama-tama at tumugma nang magkaparehas sa bawat Kasulatan o hindi ako maniwala rito. At saka, dahil sinabi ni Pablo, “Kung ang isang anghel mula sa Langit ay dumating, na nangangaral ng iba pang ebanghelyo, hayaan siyang sumpain.” Kaya ako’y naniniwala sa Biblia.

At ang sabi ko, “Wala akong nakikitang hindi tulad niyan sa Biblia.”

Pagkatapos ng dalawang taon, makaraang mawala sa akin ang aking asawa at lahat na, ako’y nandoon sa Green’s Mill, ang aking maliit at lumang lugar doon, na nagdarasal. Nakabalik na sa aking kuweba na nanatili roon sa loob ng dalawa o tatlong araw, dalawang araw pala. Ako’y lumakad palabas

upang makahinga ng kaunti, ng kaunting hangin. At nang ako'y lumabas doon, ang aking Biblia ay nakalatag doon sa labas sa dulo ng isang troso sa pagbungad mo pa lang. Isang matandang punong-kahoy na nakabuwal, ito'y may nakasanga pa sa kanya. At ako... Ito'y may sangang nakataas nang *paganito*, at ang punong-kahoy ay nakabuwal. At ako'y umupo lamang nang pasaklang sa trosong iyan, at humihiga doon kapag oras ng gabi, tumitingala sa kalangitan nang paganyan, ang aking kamay ay nakataas nang *paganito*, at kung minsa'y matutulog nang paganyan na wala mismo sa troso, nananalangin. Naroroon na sa itaas sa loob ng ilang araw, sadyang hindi kumakain ni umiinom, nandoon lang na nananalangin. At ako nga'y lumabas upang makakuha ng kaunting sariwang hangin, sa labas ng kuwebang iyan; malamig, mamasa-masa doon sa loob.

Kaya pagkatapos ako'y lumabas at naroroong nakalatag ang aking Biblia kung saan ko Ito naipatong nung nakaraang araw, at ito'y nakabuklat sa Mga Hebreo, sa ika-6 na kabanata. At ako'y nagsimulang magbasa roon, "Ating itigil... sa... mangagpatuloy sa kasakdalan, na huwag nating ilagay na muli ang kinasasaligan ng pagsisisi at mga patay na gawa at pananampalataya sa Diyos," at iba pa. "Sapagkat hindi maaari sa kanila na minsan nang naliwanagan, nagawang mga kabahagi ng makalangit na kaloob, at ng mga pagtawag," at iba pa. Ngunit sinabi, "Datapuwa't ang mga tinik at dawag na nalalapit sa pagtakuwil, na ang kahihinatnan... tubig... ang ulan ay dumarating nang madalas sa lupa upang damtan ito at ihanda ito para sa kanya na—na siyang nalalapit sa pagtakuwil, na may mga tinik at dawag, na ang kahihinatnan ay ang sunugin."

At May dumating na, "Whooooosssshh!"

Naisip ko, "Narito na Ito. Maririnig ko na ngayon anuman ang Kanyang... Ginising Niya ako rito, Siya'y naghahandang magbigay sa akin ng pangitain ngayon mismo." At ako'y naghintay doon sa dulo ng trosong iyan, at naghintay. Ako'y tumayo at lumakad nang pabalik-balik, paakyat-baba. Lumakad pabalik, walang nangyari. Muling lumakad pabalik sa aking kuweba, walang nangyari. Ako'y tumayo roon, naisip ko, "Buena, ano kaya ito?"

Ako'y muling lumakad patungo sa aking Biblia, at, naku, Ito'y sadyang dumating na naman sa akin. Dinampot ko Ito, at naisip ko, "Ano kaya ang nandito na nais Niyang basahin ko?" Ako'y nagpatuloy sa pagbasa hanggang sa mga "pagsisisi sa Diyos, at pananampalataya," at iba pa, at binasa ko hanggang sa kung saan Nito isinaad na, "Ang ulan ay madalas na dumarating sa lupa upang ito'y damtan at ihanda ito para sa kung saan ito itinalaga, ukol dito, datapuwa't ang mga tinik at dawag na nalalapit sa pagtakuwil na ang kahihinatnan ay ang sunugin." At, naku, sadyang pinayayanig ako Nito!

At naisip ko, “Panginoon, Ikaw ba’y magbibigay sa akin ng pangitain ng kung ano. . .” Ako’y nasa itaas doon upang humiling sa Kanya ng isang bagay na iba pa.

Nang magkagayon sa isang iglap, sa aking harapan, ay nakita ko ang mundo na gumugulong, at ito’y bilog na patag na patag. At heto’t dumating ang isang lalaking nakaputi, na ang kanyang ulo’y nakataas, naghahasik ng mga Binhi nang paganito. At nang siya’y umalis, ay dumarating, habang papaalis pa lamang siya patungo sa burol, ay heto’t dumarating ang isang lalaki sa likuran niya, nakadamit ng itim, na ang kanyang ulo’y nakatungo, na naghahasik ng mga binhi. At nang umusbong ang mga mabubuting Binhi, ito ay trigo; at nang tumubo ang mga masasamang binhi, ito ay mga pangsirang damo.

At nang magkagayo’y dumating ang isang napakatinding tagtuyot sa lupa, at itinungo ng trigo ang ulo nito, halos malapit nang malanta, na nagnanasa ng tubig. At nakita ko ang lahat ng tao na nakataas ang kanilang mga kamay, dumadalangin sa Diyos na magpadala nawa ng tubig. At pagkatapos ay nakita ko ang pangsirang damo, itinungo nito, ang kanyang ulo, yumuyukod para sa tubig. At kagyat pagkatapos ay dumating ang mga malalaking ulap at ang ulan ay sadyang bumuhos. At nang magkagayon, ang munting trigo na nakayukung-yuko noon ay nag-, “Whish,” tumayo kaagad. At ang munting pangsirang damo na nasa mismong tabi nito ay nag-, “Whish,” tumayo kaagad.

Naisip ko, “Aba, ano kaya iyan?”

Nang magkagayo’y dumating Ito sa akin. Hayun ito. Ang gayon ding ulan na nakapagpapalaki sa trigo, ay nakapagpapalaki sa pangsirang damo. At ang gayun ding Banal na Espiritu ay makabababa sa isang pulutong ng mga tao, at makapagpapala sa isang ipokrito na gaya rin naman na pinagpapala Nito ang iba pa. Sinabi ni Jesus, “Sa pamamagitan ng kanilang mga bunga’y makikilala ninyo sila.” Hindi sa kung siya’y sumisigaw, kung siya ba’y nagagalak, kundi “ito’y sa pamamagitan ng kanyang mga bunga ay inyong makikilala,” kung gayon.

Ang sabi ko, “Hayan ka na!” “Naunawaan ko na ito, Panginoon.” Sabi ko, “Kung gayo’y iyan talaga ang Katotohanan.” Ang lalaking ito. . . Maaari kang magkaroon ng mga kaloob nang hindi nakikilala ang Diyos.

Kaya noon ako’y—noon ako’y nagiging mapagpunang masyado sa pagsasalita sa iba’t-ibang wika, alam n’yo. Ngunit isang araw, noon, gaanong pinatunayan iyan ng Diyos sa akin!

Ako ay nagbabautismo noon sa may ilog, ng aking mga unang napagbagong-loob, sa may Ilog Ohio, at ang ikalabimpitong tao na binabautismuhan ko, nang ako’y magsimulang magbautismo, saka ko sinabing, “Ama, habang

binabautismuhan ko siya sa tubig, ay bautismuhan Mo siya sa Banal na Espiritu.” Sinimulan ko na—na ilubog siya sa tubig.

At kagyat pagkatapos ay isang pag-inog ang dumating mula sa itaas ng kalangitan, at naritong dumating iyang Ilaw, na nagniningning. Daan-daang mga tao ang nasa pampang, sa ganap na ikalawa ng hapon, noong Hunyo. At ito’y nakatigil sa kung saan ako naroroon. Isang Tinig ang nagsalita mula roon, at nagsabi, “Gaya ni Juan Bautistang ipinadala para sa pagbabalita ng unang pagdating ni Cristo, ikaw ay may isang. . . may isang Mensahe na maghahatid ng balita ukol sa Ikalawang Pagdating ni Cristo.” At halos patayin ako niyon sa takot.

At ako’y bumalik, at ang lahat ng mga tao’y naroroon, ang—ang mga lalaki sa pundisyon at lahat sila, ang parmasyutiko, at lahat sila’y nasa pampang. Ako’y nakapagbautismo ng mga dalawa o tatlong daan nang hapong iyon. At nang ako’y iahon nila, hinila akong palabas sa tubig, ang mga diyakono at iba pa ay nangagsilapitan, tinanong nila ako, ang sabi, “Ano ba ang ibig sabihin ng Ilaw na iyon?”

Isang malaking grupo ng mga negro mula sa—sa iglesyang Gilead Age Baptist at sa iglesyang Lone Star doon, at marami sa mga iyon ang naroroon, sila’y nagsimulang magtilian nang makita nilang mangyari iyan, ang mga tao’y hinimatay.

Isang dalagang pinilit kong paalisin sa bangka roon, na nakaupo roong nakasuot ng swimming suit, isang guro sa Sunday school sa isang iglesya, at ang sabi ko, “Maaari bang lumabas ka, Margie?”

Sabi niya, “Billy, hindi ko na kailangan pang lumabas.”

Sabi ko, “Tama ’yan, hindi mo na kailangan pa, ngunit kinakailangan kong magkaroon ng sapat na paggalang sa Ebanghelyo upang magpalabas kung saan ako nagbabautismo.”

Sabi niya, “Hindi ko na kailangan pa.”

At nang siya’y nakaupo roon, ay ngumingisi at tumatawa sa aking pagbabautismo, dahil hindi siya naniniwala sa pagbabautismo, kaya nang magkagayon nang manaog ang Anghel ng Panginoon ay napasubsob siya sa bangka. Ngayoy nasa institusyon ng mga baliw ang dalaga. Kaya kayoy hindi basta-bastang makakapaglaro sa Diyos. Kita n’yo? Ngayon, pagkalipas niyan. . . Isang magandang dalaga, na sa paglipas ng panahon ay naging manginginom, ang tinamaan ng isang bote, ng—ng bote ng beer, nagkahiwa-hiwa ang kanyang buong mukha. Naku, isang taong nakakatakot ang anyo! At doo’y iyan ang nangyari.

At pagkatapos mula pa noon sa aking buhay ay nakikita ko iyan, nakikitang kumikilos iyan, nakikita ’yang mga pangitain, kung papaanong magaganap ang mga bagay na iyon. Pagkatapos, makaraan ang ilang panahon, Ito’y nanatili sa

paggambala sa akin nang lubusan, at lahat ay nagsasabi sa aking Ito'y mali. At ako'y nagpunta sa aking lumang paboritong pook, doon sa itaas kung saan ako malimit manalangin. At ako'y . . . Kahit gaano pa akong manatili sa pananalangin upang Iyan ay hindi na dumating sa akin, Ito'y dumarating kahit papaano. At kaya ako'y sadyang . . . Ako ay—ako ay isang tanod sa pangangaso noon sa Estado ng Indiana. At ako'y pumasok, may isang lalaking nakaupo roon, isang kapatid na lalaki sa aking piyanista sa tabernakulo. At ang sabi niya, “Billy, maaari bang sumama ka sa akin hanggang sa Madison ngayong hapon?”

Sabi ko, “Hindi ko ‘yon magagawa, kailangan ko pang pumunta sa panggugubat.”

At ako'y . . . bastang dumarating sa bahay at magtatanggal ng aking sinturon, sinturon ng baril at mga bagay, at maglililis ng aking mga manggas. Kami'y nakatira sa isang bahay na dalawa ang silid, at ako'y maghuhugas noon at maghahanda para sa aking pagkain. At matapos akong makapaghugas, at palakad-lakad na lang sa paligid ng tabing bahay, sa ilalim ng isang—isang malaking puno ng maple, at sa isang iglap ay May nag-, “Whooooosssh!” At ako'y sadyang halos mahimatay. At ako'y tumingin, at alam kong iyon ay Iyan na namang muli.

Ako'y naupo sa may baitang ng hagdan, at siya'y lumundag palabas sa kanyang kotse at tumakbo sa akin, sabi, “Billy, nanghihina ka ba?”

Sabi ko, “Hindi, ginoo.”

Sabi niya, “Ano ba ang dahilan, Billy?”

At ang sabi ko, “Hindi ko alam.” Sabi ko, “Magpatuloy ka na lang, kapatid, ayos lang ‘yan. Salamat.”

Lumabas ang aking maybahay at nagdala ng isang pitsel ng tubig, ang sabi niya, “Honey, ano ba ang dahilan?”

Sabi ko, “Wala, sweetheart.”

Kaya sinabi niya, “Halika na ngayon, nakahanda na ang tanghalian,” at niyakap niya ako, pinilit na dalhin ako sa loob.

Sabi ko, “Honey, ako—ako'y may gustong sabihin sa iyo.” Sabi ko, “Tawagan mo sila at sabihin sa kanilang hindi ako makakapunta doon ngayong hapon.” Sabi ko, “Meda, sweetheart,” kako, “alam ko sa aking puso na mahal ko si Jesus Cristo. Alam kong nakatawid na ako mula kamatayan hanggang Buhay. Ngunit hindi ko nais na ang Diablo'y magkaroon ng kahit anong magagawa sa akin.” At sinabi ko, “Ako'y hindi makapagpapatuloy nang ganito, ako'y isang bilanggo.” Sabi ko, “Sa lahat ng sandali, kapag ang bagay na ito'y nananatiling nangyayari, at mga bagay na tulad niyan, itong mga pangitaing nangagsisidating, at iba pang tulad niyan. O, kung anuman ito,” sabi ko, “ito'y nangyari sa akin.” Hindi ko alam na ito'y isang pangitain. Hindi ko ito tinatawag na pangitain. Sabi ko, “Silang

mga malik-mata,” kako, “hindi ko alam kung ano iyan. At, honey, ako—ako—ako—ako’y di nagnanais na makipaglokohan dito, sila—sila’y nagsasabi sa aking ito’y ang Diablo. At mahal ko ang Panginoong Jesus.”

“Naku,” sabi niya, “Billy, hindi ka dapat nakikinig sa sinasabi ng mga tao sa iyo.”

Sabi ko, “Ngunit, honey, tingnan mo ang ibang mga mangangaral.” Sabi ko, “Ako—ako’y hindi nagnanais nito.” Sabi ko, “Ako’y pupunta sa aking lugar sa kagubatan. Mayroon akong mga labinlimang dolyar, alagaan mo si Billy.” Si Billy ay isang munting maliit na batang lalaki noon, isang munting maliit na nilalang. Sabi ko, “Ikaw—ikaw ang kumuha . . . Iya’y sapat na sa iyo at kay Billy upang makapamuhay, pansamantala. Tawagan mo sila at sabihin sa kanilang ako’y— ako’y makakabalik siguro bukas, at ako’y maaaring hindi pa muna makakabalik. Kung ako’y hindi makakabalik sa susunod na limang araw, maglagay ng lalaking hahalili sa aking puwesto.” At sinabi ko, “Meda, hindi ako lalabas kailanman mula sa kagubatang iyon hanggang ipangako ng Diyos sa akin na aalisin Niya ang bagay na iyon sa akin at kailanma’y hindi na hahayaan pang mangyari iyon muli.” Isipin n’yo nga naman ang kamangmangan na magagawa ng isang tao!

At ako’y umahon doon nang gabing iyon. Bumalik sa maliit na lumang dampa, bago mag-kinabukasan; noon ay medyo tanghali na. Ako’y papaakyat sa aking kampo kinabukasan, sa itaas ng . . . malayu-layo pa sa paligid ng bundok, o ng burol, nga pala, at paakyat sa kagubatan doon. Palagay ko’y hindi ako matatagpuan ng FBI doon sa itaas. Kaya itong maliit na lumang dampa . . . ako’y nananalangin na buong maghapon at bago pa maging napakadilim. Ako’y nagdarasal, na nagbabasa ng Biblia roon kung saan Nito sinabing, “Ang Espiritu ng mga propeta ay saklaw ng propeta.” Hindi ko iyan maunawaan. Kaya naging napakadilim sa loob ng maliit na lumang dampa.

Kung saan ako dating nambibitag nung ako ay bata pa, ay may linya ng patibong hanggang doon, at aakyat doon at mamimingwit at magdamag na mananatili. Isang maliit na luma’t sira-sirang dampa lang na nakatirik doon, naroroon na sa loob ng maraming taon. Marahil ay natirahan na iyon ng ilang nangungupahan bago iyon naging gano’n.

At kaya ako—ako’y naghihintay lamang doon. At naisip ko, “Aba.” Tumagal ng hanggang ala-una, alas-dos, alas-tres ng madaling araw, ako’y naglalakad nang paakyat-baba sa may sahig, naglalakad nang pabalik-balik. Ako’y naupo sa isang maliit na lumang bangkito roon, isang maliit . . . hindi bangkito, isang maliit na lumang kahon ng isang bagay. At ako’y naupo roon, at naisip ko, “O Diyos, bakit Mo ito ginagawa sa akin?” Sabi ko, “Ama, alam Mong Ikaw ay mahal ko. Alam Mo na

Ikaw ay mahal ko! At ako—ako—ako’y hindi nagnanais na mapangibabawan ng Diablo. Hindi ko nais na ang mga bagay na iyon ay mangyari sa akin. Pakiusap Diyos, huwag Mo nang hayaan pang mangyari iyon kailanman.”

Sabi ko, “Ako—ako’y nagmamahal sa Iyo. Hindi ko gustong mapunta sa impiyerno. Ano pa kaya ang gamit sa akin sa pangangaral at pagsusumikap, at pagbubuhos ng aking lakas, kung ako’y mali? At hindi lamang sarili ko ang aking inaakay sa impiyerno, inililigaw ko ang libu-libo pang iba.” O, daan-daan pang iba, noong panahong iyon. At sinabi ko . . . Ako’y nagkaroon ng malaking ministryo. At sinabi ko, “Naku, ako—ako’y hindi na kailanman nagnanais pa na mangyaring muli iyon sa akin.”

At ako nga’y naupo sa maliit na bangkitong ito. At ako na nakaupo lang, naku, tila ba sa ganitong posisyon, parang *ganyan* lang. At, agad-agad, ay nakita ko ang isang Ilaw na umaandap-andap sa silid. At akala ko’y may isang taong dumarating na may flashlight. At ako’y tumingin sa paligid, at naisip ko, “Buena . . .” At Ito’y naririto, sa harapan ko mismo. At mga lumang tablang kahoy ang nasa sahi. At Ito nga’y naroroon, sa mismong harapan ko. At may isang maliit na lumang kalang bariles na nasa sulok, ang ibabaw ay nasira sa labas nito. At—at *dito* mismo ay may isang—isang Ilaw sa sahi, at naisip ko, “Aba, saan kaya iyan? Aba, iya’y hindi maaaring manggaling . . .”

Ako’y tumingin sa paligid. At heto Itong nasa ibabaw ko, *ito* mismong dati pa ring Ilaw, doon mismo sa ibabaw ko, na nakabitin doong gaya *niyan*. Paikut-ikot sa paligid na tulad ng apoy, na tila ba kulay berde, na nagwu-, “Whoossh, whoossh, whoossh!” nang *ganyan*, sa ibabaw lang Nito, parang *ganyan*. At tiningnan ko Iyan, at naisip ko, “Ano kaya Iyan?” Ngayon, tinakot ako Nito.

At narinig ko ang isang taong paparating, [Ginaya ni Kapatid na Branham ang isang taong naglalakad—Ed.] naglalakad lang, kaya lang, iyon ay nakapaa. At nakita ko ang paa ng isang Lalaking pumapasok. Madilim sa silid, sa lahat maliban lamang dito mismo kung saan Ito lumiliwanag nang pababa. At nakita ko ang paa ng isang Lalaking paparating. At nang Siya’y makapasok sa silid, nagpatuloy sa paglakad, Siya’y isang Lalaking mga . . . tila ba tumitimbang ng mga dalawang daang libra. Hinalukipkip Niya ang Kanyang mga kamay nang *paganito*. Ngayon, nakita ko na Ito sa isang Ipuipo, narinig ko na Itong nangusap sa akin, at nakita na Ito sa anyo ng isang Ilaw, ang unang pagkakataon lamang na nakita ko ang anyo Nito. Ito’y naglakad patungo sa akin, nang talagang malapit.

Aba, sa katunayan mga kaibigan, ako—inakala kong titigil ang aking puso. Ako . . . Isipin n’yo lang! Ilagay n’yo ang inyong sarili doon, Ito’y makapagpapadama sa inyo ng tulad din

noon. Kayo marahil ay mas malayo na sa daan kaysa sa akin, mas matagal-tagal na sigurong naging Cristiyano, ngunit Ito'y makapagpapadama sa inyo ng tulad din noon. Dahil pagkatapos ng daan-daang beses ng mga pagdalaw, pinaparalisa ako nito kapag Siya'y lumalapit. Kung minsa'y ginagawa nga ako nitong...Ako'y halos mawalan ng malay nang lubusan, sadyang nanghihina maraming beses sa aking pag-alis sa plataporma. Kung ako'y mananatili nang napakatagal, ako'y lubusang mawalan ng malay. Isinasakay nila ako't inililibot nang matagal, ni hindi ko nga nalalaman kung nasaan na ako. Hindi ko ito maipaliwanag. Basahin n'yo rito sa Biblia, at Ito'y ipapaliwanag Nito, kung ano ito. Talagang sinasabi ng Kasulatan!

Kaya ako'y nakaupo roon at nakatingin sa Kanya. Ako—ako ay medyo nagtaas ng aking kamay nang *paganyan*. Siya'y nakatingin mismo sa akin, nang sadyang kaaya-aya. Ngunit Siya ay may napakalalim na Tinig, at ang sabi Niya, “Huwag kang matakot, Ako'y isinugo mula sa Presensiya ng Pinakamakapangyarihang Diyos.” At nang Siya'y magsalita, ang Tinig na iyan, iyan ang dati pa ring tinig na nangusap sa akin noong ako ay dalawang taong gulang, hanggang sa pagtanda. Alam kong Siya iyon. At naisip ko, “Ngayon...”

At pakinggan ito. Ngayo'y makinig kayo sa usapan. Aking sisipiin ito nang buong makakaya ko, sadyang, salita sa salita, sapagkat halos hindi ko matandaan.

Siya...sinabi ko...Tingnan Siya nang ganyan. Ang sabi Niya, “Huwag kang matakot,” habang tahimik lang, sabi, “Ako'y isinugo mula sa Presensiya ng Pinakamakapangyarihang Diyos, upang sabihin sa iyo na ang iyong kakaibang kapanganakan...” Gaya ng alam na ninyo kung ano ang aking kapanganakan noon doon. Iyan ding Ilaw na 'yan ay nakabitin sa aking ibabaw nang ako'y unang ipanganak. At kaya sinabi Niya, “Ang iyong kakaibang kapanganakan at di-maunawaang buhay ay naging tanda na ika'y lilibot sa buong mundo at mananalangin para sa mga taong may sakit.” At sabi, “At kung ano pa man na mayroon sila...” At tinukoy Niya (Ang Diyos, Na aking Tagahatol, ay nakakaalam) iyan, tinukoy Niya ang “kanser.” Ang sabi, “Wala...Kung makukuha mo ang mga tao na maniwala sa iyo, at maging tapat kapag ika'y nananalangin, walang makahahadlang sa iyong mga panalangin, kahit kanser pa.” Kita n'yo, “Kung makukuha mo ang mga tao na maniwala sa iyo.”

At nakita kong Siya'y hindi ko—ko kaaway, Siya'y aking kaibigan. At hindi ko alam kung—kung ako ba'y mamamatay na o kung ano na ba ang nangyayari nang Siya'y lumalapit noon sa aking tulad niyan. At ang sabi ko, “Aba, Ginoo,” sabi ko, “ako ay...” Ano ba ang aking nalalaman tungkol sa mga pagpapagaling at mga bagay na tulad niyan, mga kaloob na iyon?

Sabi ko, “Naku e, Ginoo, ako ay isang—ako—ako’y isang mahirap na tao.” At sabi ko, “Ako’y kabilang sa aking pamilya. Ako—ako’y namumuhay na kasama ang aking pamilya na maralita. Ako’y walang pinag-aralan.” At sinabi ko, “At ako—ako—ako’y hindi makagagawa, hindi nila—hindi nila ako mauunawaan.” Sabi ko, “Sila—hindi nila—hindi nila ako pakikinggan.”

At sinabi Niya, “Gaya ng propetang si Moises ay pinagkalooban ng dalawang kaloob, mga tanda,” pala, “upang pagtibayin ang kanyang ministeryo, kaya ikaw din ay pinagkalooban ng dalawa—kaya ikaw din ay pinagkalooban ng dalawang kaloob upang pagtibayin ang iyong ministeryo.” Sabi Niya, “Ang isa sa kanila’y magiging gayon na kukunin mo ang taong iyong ipinapanalangin sa pamamagitan ng kamay, sa iyong kaliwang kamay at ng kanilang kanan,” at sabi, “pagkatapos ay tumayo lamang nang tahimik, at ito’y magkakaroon. . . magkakaroon ng pisikal na epekto na mangyayari sa iyong katawan.” At sabi, “Kung magkagayo’y manalangin ka. At kung ito’y aalis, ang sakit ay wala na sa mga tao. Kung hindi ito umaalis, humiling na lang ng pagpapala at lumayo.”

“Naku,” sabi ko, “Ginoo, nangangamba akong hindi nila ako tatanggapin.”

Ang sabi Niya, “At ang kasunod na bagay ay magiging, kung hindi nila pakikinggan iyan, kung gayo’y pakikinggan nila ito.” Sabi, “Kapag nagkagayo’y darating ang panahon na malalaman mo ang pinakalihim ng kanilang puso.” Ang sabi, “Ito ay pakikinggan nila.”

“Bueno,” sabi ko, “Ginoo, iyan ang dahilan kung bakit ako naririto ngayong gabi. Sinabi sa akin ng kapwa kong mga mangangaral na ang mga bagay na iyon na dumarating sa akin ay mali.”

Sabi niya, “Ikaw ay ipinanganak sa sanlibutang ito para sa layuning iyan.” (Kita n’yo, “ang mga kaloob at pagtawag ay hindi binabago.” Ang sabi Niya, “Ikaw ay ipinanganak sa sanlibutang ito para sa layuning iyan.”)

At ang sabi ko, “Naku, Ginoo,” sabi ko, “iyan, sinabi ito sa akin ng aking kapwa mga mangangaral, na ito ay ang—ang masamang espiritu.” At sinabi ko, “Sila. . . Kaya nga naririto akong nananalangin.”

At heto ang inulit Niya sa akin. Isinalaysay Niya sa akin ang pagdating ng Panginoong Jesus, sa Kanyang unang pagkakataon. At ang sabi ko . . .

Ang kakaibang bagay ay, mga kaibigan. . . Bueno, titigil muna ako rito sa ilang sandali lang, babalik. Ang nakapagpapasindak sa akin nang husto, sa tuwing makakasalubong ko ang isang manghuhula, nakikilala nila

ang isang bagay na nangyari. At iyan lang ay...ito lang ay halos pumatay sa akin.

Halimbawa, isang araw ang aking mga pinsan at ako ay papababa sa isang—isang pook-karnabal, at kami’y mga musmos na lalaki pa lang noon, magkakasamang naglalakad. Kaya may isang pangkaraniwang manghuhula na nakaupo roon sa isa sa mga toldang iyon, isang batang binibini, batang binibini na kaaya-aya ang anyo, siya’y nakaupo roon. At kaming lahat ay papunta noon, naglalakad. Sabi niya, “Aba, ikaw, halika rito sandali!” At kaming tatlong mga batang lalaki’y napalingon. At sinabi niya, “Ikaw na may suwiter na guhit-guhit” (ako ’yon).

At ang sabi ko, “Oo, ma’am?” Akala ko’y gusto niya sigurong ikuha ko siya ng coke, o kung anong iba pang tulad niyan. At siya’y isang—isang bata pang babae, siguro nasa kanyang kabataang dalawampung taon, o tila nga, na nakaupo roon. At ako’y lumapit, sabi ko, “Opo, ma’am, ano ang magagawa ko para sa iyo?”

At ang sabi niya, “Aba, alam mo ba’ng may isang—isang Ilaw na sumusunod sa iyo? Ikaw ay ipinanganak sa ilalim ng isang tiyak na tanda.”

Sabi ko, “Ano ba ang ibig mong sabihin?”

Sabi niya, “Mangyari, ikaw ay ipinanganak sa ilalim ng isang tiyak na tanda. May Ilaw na sumusunod sa iyo. Ipinanganak ka para sa isang Banal na pagtawag.”

Sabi ko, “Lumayo ka rito, babae!”

Ako’y nagsimulang lumayo, dahil palaging sinasabi sa akin ng aking ina na ang mga bagay na iyon ay sa Diyablo. Tama siya. Kaya ako... Iyan ay nakapagpangamba sa akin.

At isang araw samantalang ako’y isang tanod sa pangangaso, ako’y papasakay na sa bus. At ako’y sumakay sa bus. Tila ba laging napasasailalim sa mga espiritu. Ako’y nakatayo roon, at itong marinero ay nakatayo sa may likuran ko. At ako’y patungo noon sa pagpapatrolya, at ako’y pupunta sa Henryville Forestry, na lulan ng bus. Ako’y patuloy na nakadarama ng kung anong kakaibang bagay. Tumingin ako sa paligid doon, at may isang—isang malaki’t matabang babae na nakaupo roon, nakadamit nang maayos. Ang sabi niya, “Kumusta ka na?”

Sabi, “Kumusta ka na!”

Akala ko’y isang babae lang iyon, alam n’yo, na nagsasalita, kaya ako’y nanatili lang na... Ang sabi niya, “Nais ko sanang makipag-usap sa iyo sandali.”

Sabi ko, “Oo, ma’am?” At ako’y lumingon.

Sabi niya, “Alam mo bang ikaw ay ipinanganak sa ilalim ng isang tanda?”

Naisip ko, “Isa na naman sa kanilang mga katawa-tawang babae.” Kaya ako’y tumingin lang sa labas. At kaya hindi ako nagsabi ni isang salita, nanatili lang na . . .

Sabi niya, “Maaari ba kitang makausap sandali?” At ako’y nanatili lang na . . . Ang sabi niya, “Huwag kang kumilos nang ganyan.”

Ako’y nanatili lang na nakatingin sa harap. Naisip ko, “Iyan ay hindi pagkamaginoo.”

Sabi niya, “Nais kitang makausap nang ilang sandali lang.”

Nanatili lang akong nakatingin sa harap, at hindi ko siya pinapansin. Kagyat kong naisip, “Palagay ko’y titingnan ko kung ang sasabihin niya’y katulad ng sa iba pa sa kanila.” Ako’y lumingon, naisip ko, “Oh, naku! Iya’y magpapangatog sa akin, alam ko.” Dahil, hindi ko gustong isipin iyan. Napalingingon.

Ang sabi niya, “Mabuti pa siguro’y ipaliwanag ko ang aking sarili.” Sabi niya, “Ako’y isang astrologo.”

Sabi ko, “Naisip kong ikaw ay ganyan nga yata.”

Sabi niya, “Papunta ako sa Chicago upang dalawin ang anak kong lalaki na isang ministrong Baptist.”

At ang sabi ko, “Opo, ma’am.”

Sabi niya, “May nakapagsabi na ba sa iyong ikaw ay ipinanganak sa ilalim ng isang tanda?”

Sabi ko, “Wala po, ma’am.” Doo’y nagsinungaling ako sa kanya, kita n’yo, at ang sabi ko . . . gusto lang malaman kung ano ang sasabihin niya. At ang sabi niya . . . sabi ko, “Wala po, ma’am.”

At ang sabi niya, “Hindi ba . . . Hindi pa ba nasasabi ng mga ministro sa iyo?”

Sabi ko, “Wala akong koneksiyon sa mga ministro.”

At sabi niya, “A-ha.”

At sabi ko . . . siya—siya’y nagsabi sa akin . . . Sabi ko, “Bueno . . .”

Sabi niya, “Kung sasabihin ko sa iyo nang sadyang tamang-tama kung kailan ka ipinanganak, paniniwalaan mo ba ako?”

Sabi ko, “Hindi po, ma’am.”

At ang sabi niya, “Bueno, masasabi ko sa iyo kung kailan ka ipinanganak.”

Sabi ko, “Hindi ako naniniwala rito.”

At sabi niya, “Ikaw ay ipinanganak noong ika-6 ng Abril, 1909, sa ganap na ikalima ng umaga.”

Sabi ko, “Tama ’yan.” Kako, “Paano mo nalaman ’yan?” Sabi ko, “Sabihin mo nga dito sa marinerong ito kung kailan siya ipinanganak.”

Ang sabi, “Hindi ko kaya.”

At sabi ko, “Bakit? Paano mo ito nalalaman?”

Sabi, “Tingnan mo, ginoo.” Ang sabi niya, nang simulan niyang sabihin ang tungkol sa astronomiyang ito ngayon, at ang sabi niya, “Sa bawat napakaraming taon. . .” Sabi, “Naaalala mo ba nang dumating ang tala sa umaga, na siyang gumabay sa mga pantas patungo kay Jesus Cristo?”

At ako’y medyo nagkunwari, alam n’yo, ang sabi ko, “Bueno, wala akong alam tungkol sa relihiyon.”

At sinabi niya, “E, narinig mo na ba ang tungkol sa mga pantas na pumunta upang makita si Jesus?”

Sabi ko, “Oo.”

At sabi niya, “Bueno, ano ba ang pantas?”

“Naku,” sabi ko, “basta’t sila’y mga pantas, ’yun lang ang alam ko.”

Sabi niya, “Bueno, ano ba ang pantas?” Sabi niya, “Ang gayon ding bagay na tulad ko, isang astrologo, ‘tagamasid ng bituin’ ang tawag nila sa kanila.” At sabi niya, “Alam mo, bago gumawa ng anumang bagay ang Diyos sa—sa lupa, palagi Niyang inihahayag ito sa langit, at kapagdaka’y sa lupa.”

At ang sabi ko, “Hindi ko alam.”

At sinabi niya, “Bueno. . .” Bumanggit siya ng dalawa o tatlo, dalawa. . . tatlong bituin, gaya ng Mars, Jupiter, at Venus. Iyon ay hindi ang mga ito, ngunit ang sabi niya, “Tinawid nila ang kanilang mga landas at nagsama-sama at gumawa. . .” Sabi, “May tatlong pantas na dumating upang salubungin ang Panginoong Jesus, at ang isa’y mula sa angkan ni Ham, at ang isa’y kay Shem, at ang isa nama’y kay Japheth.” At sabi, “Nang magkita-kita sila sa Bethlehem, ang tatlong bituin na pinanggalingan nila. . . Bawat tao sa lupa,” sabi, “may koneksiyon sila sa mga bituin.” Ang sabi, “Tanungin mo ’yang marinero diyan na kapag ang buwan ay lumalabas at ang planetang nasa langit ay lumalabas, ang paglaki at pagliit ng tubig ay hindi sumasama rito at tumutuloy.”

Sabi ko, “Hindi ko na kailangang itanong iyan sa kanya, alam ko ’yan.”

At sinabi niya, “Aba, may kinalaman ang iyong kapanganakan sa mga bituin doon sa itaas.”

At ang sabi ko, “Bueno, iyan ang hindi ko alam.”

At sabi niya, “Ngayon, dumating ang mga pantas na ito.” At sabi niya, “Nang ang tatlong bituin na ito, nang sila’y. . . Sila’y nanggaling sa iba’t-ibang direksiyon at nagkita sila sa Bethlehem. At sinabi nilang nakatuklas sila at sumangguni, at ang isa’y mula sa angkan ni Ham, Shem, at Japheth, ang tatlong anak na lalaki ni Noe.” At sabi niya, “Pagkatapos ay

dumating sila at sumamba sa Panginoong Jesus Cristo.” At sabi, “Nang sila’y maghiwa-hiwalay,” sabi, “ay nagdala sila ng mga panghandog at inialay sa Kanya.”

At sabi, “Sinabi ni Jesus Cristo sa Kanyang ministeryo na kapag ang Ebanghelyong ito ay naipangaral na sa buong mundo (mga lipi nina Ham, Shem, at Japheth), ay saka Siya darating muli.” At sinabi niya, “Ngayon, ang mga planetang iyon, mga planeta sa langit, habang lumilibot sila...” Sabi, “Sila’y naghiwa-hiwalay. Kailanma’y hindi pa sila dumating sa lupa mula noong unang, mapag-alaman. Ngunit” sabi “tuwing ika-ilandaang taon, sila’y nagsasalu-salubong sa kanilang mga pag-ikot nang *paganito*.” (Sakali mang may astronomo dito, maaari n’yong malaman kung ano ang tinutukoy niya, ako’y hindi.) Kaya habang siya’y nagsasali-... Ang sabi, “Nagsalu-salubong sila nang *paganyan*.” At sabi, “Sa pagsasagunita ng pinakadakilang handog na naipagkaloob sa tao, nang ibigay ng Diyos ang Kanyang Anak. Kapag nagsalu-salubong na namang muli ang mga planetang ito sa kanilang sarili, aba,” sabi, “Siya’y nagpapadala ng isa na namang handog sa lupa.” At ang sabi, “Ipinanganak ka sa pagsasalu-salubong ng panahong iyan.” At sabi, “Iyan ang dahilan kung bakit ko alam ito.”

Bueno, pagkatapos ay sinabi ko, “Babae, unang-una, hindi ako naniniwala sa kahit anong tungkol dito. Hindi ako relihiyoso, at wala na akong gustong marinig pa tungkol dito!” Umalis na. At kaya pinutol ko agad ang ano pa mang sasabihin niya. Kaya ako’y bumaba na.

At sa tuwing anuman... ako’y makakasalubong ng isa sa kanila, ganyan ang nangyayari. At naisip ko, “Bakit ba ginagawa ng mga diablo ’yan?”

Pagkatapos ay ang mga mangangaral, na nagsasabi, “Iyan ay Diablo! Iyan ay Diablo!” Pinapaniwala nila ako rito.

At saka nung gabing iyon doon nang ako’y... nang banggitin Niya iyan, ay tinanong ko Siya, sabi ko, “Bueno, bakit kaya silang lahat na mga medyum at mga bagay na tulad niyan, at silang mga taong nasasaniban ng diablo, iyan ang laging nagsasabi sa akin tungkol Dito; at ang mangangaral na, aking kapatiran, ay nagsasabi sa akin na ito’y mula sa masamang espiritu?”

Ako’y nakinig sa kung ano ang sinabi Niya, nitong Isa Na nakabiting nandoon sa may litrato. Ang sabi Niya, “Gaya nito noon, ay gayon din ito ngayon.” At sinimulan Niyang tukuyin sa akin, na, “Nang magsimula ang ministeryo ng ating Panginoong Jesus Cristo, sinabi ng mga ministro, ‘Siya ay Beelzebub, ang Diablo’; ngunit sinabi ng mga diablo, ‘Siya ay Anak ng Diyos, ang Tanging Banal ng Israel.’ Mga diablo... At tingnan mo sina Pablo at Barnabas nang sila’y naroroong nangangaral. Sinabi ng mga ministro, ‘Ang mga lalaking ito ay

nagpapatiharik ng mundo. Sila'y masasama, sila'y—sila'y ang Diablo.' At isang munting matandang manghuhula sa may kalye, ang nakakilala kina Pablo at Barnabas na mga lingkod ng Diyos, ang sabi, 'Sila'y mga lalaki ng Diyos na nagsasabi sa amin ng landas ng Buhay.'" Tama ba 'yan? "Ang mga espiritista at mga manghuhula, mga taong nasasaniban ng diablo."

Ngunit masyado tayong namimihasa sa teolohiya hanggang sa wala na tayong alam tungkol sa Espiritu. Ako'y umaasang mamahalin ninyo ako pagkatapos nito. Pero iya'y kung ano ito. Ibig kong sabihi'y Pentecostes, din! Iya'y tama. Basta't pasigaw-sigaw at pasayaw-sayaw na lang ay hindi nangangahulugang meron kang maski anong nalalaman tungkol sa Espiritu.

Ito'y personal na tagpo, harap-harapan, iyan ang kailangan ninyo. Iyan ang klase ng Iglesya na inihahanda ng Diyos na itaguyod, iya'y tama, kapag sama-sama silang dumating sa pagkakaisa at kapangyarihan, sa Espiritu.

At iyan ay tinukoy Niya. At sinabi Niya sa akin kung paano Ito di-naunawaan ng ministeryo, at tiniyak Niya sa akin na hindi Ito naunawaan ng ministeryo. At nang sabihin Niya sa akin ang lahat tungkol dito at kung papaano na si Jesus. . .

Sabi ko, "Bueno, paano naman ito, itong mga bagay na nangyayari sa akin?"

At, alam n'yo, ang sabi Niya, "Iyan ay dadami at lalago at lalago." At tinukoy Niya sa akin, sinasabi sa akin kung paano iyon ginawa ni Jesus; kung paano na Siya'y dumating at Siya'y nasasaniban ng isang Kapangyarihan na nakakaalam ng mga bagay sa simula pa lang at nakapagsasabi sa mga babae sa may balon, tumatangging hindi isang tagapagpagaling, inaangkin na nagagawa ang mga bagay na 'yon matapos na maipakita ng Ama sa Kanya.

Sabi ko, "Kung gayon, magiging anong klase ng espiritu 'yan?"

Ang sabi Niya, "Ito ay ang Banal na Espiritu."

Pagkatapos ay may kung anong nangyari doon sa kaloob-looban ko, na napagtanto kong ang mismong bagay na tinalikuran ko ay ang siyang dahilan kung bakit ako dinala rito ng Diyos. At nalaman kong iyon ay parang tulad lang ng mga Fariseong iyon noong unang panahon, mali ang paliwanag nila sa Kasulatan sa akin. Kaya mula noon ay taglay ko ang sarili kong interpretasyon tungkol Dito, kung ano ang sinabi ng Banal na Espiritu.

Sinabi ko sa Kanya, "Aalis na ako."

Sabi Niya, "Makakasama mo Ako."

At ang Anghel ay muling tumapak sa Ilaw na nagsimulang umikot nang umikot, at umikot nang umikot, at umikot sa

Kanyang paanan nang paganyan, napasa-Ilaw at lumabas mula sa gusali.

Umuwi akong isang bagong nilalang.

Naglakad patungo sa simbahan at sinabi sa mga tao ang tungkol dito. Ang. . . ay noong Linggo ng gabi.

At noong Miyerkules ng gabi ay dinala nila ang isang babae roon, isa sa mga nars ni Mayo na mamamatay na sa kanser, wala na kundi tila buto. Nang ako'y lumakad upang hawakan siya, ay naroong dumating muna ang isang pangitain, ipinakita siyang nagbabalik na muli bilang nars. At siya'y nasa listahan sa Louisville, "matagal nang patay sa loob ng maraming taon." Naroroon siya sa Jeffersonville ngayon, nag-aalaga, matagal nang nag-aalaga ng mga maysakit sa loob ng maraming taon. Dahil, tumingala ako roon, at nakita ko iyang pangitain. Tumalikod ako, halos hindi alam kung ano'ng ginagawa ko, nakatayo roon, nangatog ako nang unang dalhin nila ang kasong iyan at inilatag ito doon. At ang mga nars at kung sinu-sino pang nakatayong palibot sa kanya, at siyang nakahiga roon, at ang kanyang mukha ay hawas na hawas na at ang kanyang mga mata ay lubog na lubog na.

Si Margie Morgan. Kung nais n'yong sulatan siya, iya'y 411 Knoblock Avenue, Jeffersonville, Indiana. O kaya'y sumulat sa Clark County Hospital, Jeffersonville, Indiana. Hayaan ninyong siya ang magbigay ng—ng patotoo.

At ako'y nakatingin doon. At ang unang kasong 'yan doon, upang makita'y heto't lumabas, may dumating na isang pangitain. Nakikita ko iyang babae na muling nag-aalaga, naglalakad sa paligid, maayos at malakas at malusog. Sabi ko, "GANITO ANG SINASABI NG PANGINOON, 'Ikaw ay mabubuhay at hindi mamamatay!'"

Ang kanyang asawa, isang napakabigating tao dito sa mga bagay ng mundo, ay tumingin sa akin nang *ganyan*. Sabi ko, "Ginoo, huwag kang mangamba! Mabubuhay ang asawa mo."

Tinawag niya ako sa labas, ang sabi, . . . tumawag ng dalawa o tatlong doktor, sabi, "Kilala mo ba sila?"

Sabi ko, "Oo."

"Aba," sabi, "Ako'y nakapaglaro na ng golp na kasama siya. Sabi niya, 'Ang kanser ay bumalot na sa palibot ng kanyang mga bituka, ni hindi mo nga siya malilinis sa pamamagitan ng labatiba.'"

Sabi ko, "Wala akong pakialam kung ano ang nasa kanya! Mayroon sa ibaba rito, nakikita ko ang isang pangitain! At iyang Lalaki na nagsabi sa akin, ang sabi, anuman ang makikita ko, na sabihin ito at ito ay magiging gayon. At sinabi Niya sa akin at sinampalatayanan ko ito."

Purihin ang Diyos! Ilang araw mula noon ay naglalaba na siya, palibot-libot. At siya'y tumitimbang ng mga isandaan at animnapu't limang libra ngayon, nasa ganap na kalusugan.

Pagkatapos nang ako'y tumanggap, papalayo itong umalis. Pagkaraa'y tinawagan ako ni Robert Daugherty. At nagpunta ito rito, papalabas tuluy-tuloy ng Texas, sa kabila ng mundo.

At isang gabi, ng mga apat o limang ulit... (Ako'y hindi makaintindi ng pagsasalita sa iba't-ibang wika at iba pa. Naniniwala ako sa pagbabautismo ng Banal na Espiritu, naniniwalang ang mga tao'y makapagsasalita sa iba't-ibang wika.) At isang gabi nang ako'y naglalakad sa...sa isang katedral, San Antonio, Texas, naglalakad doon, isang maliit na lalaking nakaupo rito ay nagsimulang magsalita sa iba't-ibang wika na tulad ng isang pumuputok na shotgun, o isang machine gun, nang napakabilis. Sa may likuran, sa may likuran doon, isang tao ang tumayo at nagsabi, "GANITO ANG SINASABI NG PANGINOON! Ang taong naglalakad sa may plataporma ay magpapasimula ng isang ministryong itinalaga ng Pinakamakapangyarihang Diyos. At katulad ni Juan Bautistang isinugo bilang unang tagapagpauna sa pagdating ni Jesus Cristo, kaya siya'y naghahanda ng isang Mensaheng magdudulot ng Pangalawang Pagdating ng Panginoong Jesus Cristo."

Para bang gusto kong malunod sa aking sapatos. Ako'y tumingala, ang sabi ko, "Kilala mo ba ang lalaking 'yan?"

Sabi niya, "Hindi po, ginoo."

Sabi ko, "Kilala mo ba siya?"

Sabi niya, "Hindi po, ginoo."

Sabi ko, "Kilala mo ba ako?"

Sabi niya, "Hindi po, ginoo."

Sabi ko, "Ano'ng ginagawa mo rito?"

Sabi niya, "Nabasa ko ito sa diyaryo." At karaniwa'y... Iyan ang unang gabi ng pagtitipon.

Tumingin ako sa banda roon at sinabi ko, "Paano ka nakarating dito?"

Sabi, "Ang ilan sa aking mga kamag-anak ay nagsabi sa aking pupunta ka rito, 'isang Banal na tagapagpagaling,' at ako nga'y dumalo."

Sabi ko, "Hindi ba kayo magkakakilalang lahat?"

Sabi niya, "Hindi."

Ay, naku! Doo'y nakita ko na ang mismong kapangyarihan ng Banal na Espiritu...Kung saan isang beses doon noon ay inakala kong ito'y mali, at alam kong ako'y...Itong gayon pa ring Anghel ng Diyos ay nakikisama sa mga tao na mayroong mga gayong bagay. Bagama't sila'y nagdagdag alang-alang sa

mainam na bahagi at napakaraming kalituhan at napakaraming Babiloniang nandito, ngunit nandoon ang isang tunay na bagay. [Blangkong bahagi sa teyp—Ed.] . . . Cristo. At nakita kong ito—ito ay totoo.

Naku, lumipas ang mga taon, at sa mga pagtitipo’y makakakita ang mga tao, ng mga pangitain at iba pa.

Isang beses ay nahuli Ito ng isang litratista nung ako’y nakatayo sa kung saan sa may Arkansas, sa palagay ko’y doon nga, sa isang pagtitipong mga tulad nito, ang oditoryum ay mga parang ganito. At ako’y nakatayo noon, pinipilit na ipaliwanag Ito. Nalalaman ng mga tao, magsisiupo sila at makiking, mga Metodista, mga Baptist, mga Presbyterian, at iba pa. At pagkatapos ay nagkataong napatingin ako, pumapasok sa may pintuan, heto Itong dumarating, na nagwu-, “Whoossh, whoossh!”

Ang sabi ko, “Hindi ko na kailangan pang magsalita, dahil heto na Itong dumarating ngayon.” At Ito’y pumaitaas at ang mga tao’y nagsimulang magtilian. Nagsipanhihik sa kung saan ako naroroon at nagsiupo sa palibot.

Habang papababa pa lamang Ito, isang ministro ang tumakbong paakyat at nagsabi, “Aba, nakikita ko Iyan!” At siya’y hinaplit Nito na kasing bulag na—na maaaring mapasa kanya, paatras na sumuray-suray. Matitingnan n’yo ang kanyang litrato doon mismo sa libro at makikita iyon habang siya’y paatras na sumuray-suray na ang ulo niya’y nakatungo nang *paganyan*. Maaari ninyong makita ang kanyang litrato.

At hayun Itong pumirmi sa ibaba. Sadyang nahuli Ito ng litratista ng pahayagan nang sumandaling iyon. Ngunit hindi pa handa ang Panginoon.

At isang gabi sa Houston, Texas, nang, naku, libu-libo at sa libu-libong mga tao. . . Kami ay nagkakaroon ng walong daan. . . walong libo sa may anong-tawag-mo-rito, sa may bandang bulwagan ng musika, bumalik sa napakalaking Sam Houston Coliseum.

At doon sa gayong debate nang gabing iyon, nang sabihin ng isang ministrong Baptist na ako’y “walang iba kundi isang kalait-lait na ipokrito at isang impostor, isang relihiyosong impostor, at nararapat kaladkaring palabas sa lungsod” at siya ang dapat na gumawa niyon.

Ang sabi ni Kapatid na Bosworth, “Kapatid na Branham, hahayaan mo bang may mangyari pa na tulad niyan? Pahintuin mo siya!”

Sabi ko, “Hindi, ginoo, hindi ako naniniwala sa magulong pagtatalo. Ang Ebanghelyo ay hindi ginawa upang magtatalo nang magulo, ginawa Ito upang mabuhay.” At sabi ko, “Kahit gaano mo pa siya hikayatatin, tutungo pa rin siya sa

dating gawi.” Sabi ko, “Siya . . . walang magagawa sa kanya na anumang pagkakaiba. Kung hindi makapangusap ang Diyos sa kanyang puso, papaano pa kaya ako?”

Kinabukasan ay lumabas iyon, ang sabi, “Ipinakikita nito kung ano ang nasa kanila,” sa *Houston Chronicle*. Sinasabi, “Ipinakikita kung ano ang nasa kanila, sila’y takot na pag-usapan ang kung anong ipinangangaral nila.”

Ang matandang si Kapatid na Bosworth ay lumapit sa akin, na nasa gulang na pipitumpuin noon, mapagmahaling matandang kapatid na lalaki, ay umakap sa akin, ang sabi, “Kapatid na Branham,” sabi niya, “ibig mong sabihi’y hindi mo ’yan ipaglalaban?”

Sabi ko, “Hindi, Kapatid na Bosworth. Hindi po, ginoo. Hindi ko iyon ipaglalaban.” Sabi ko, “Wala itong maidudulot na kabutihan.” Sabi ko, “Nagdudulot lamang ng magulong pagtatalo kapag nilisan natin ang plataporma.” Sabi ko, “Nagsasagawa ako ng isang pagtitipon ngayon, at hindi ko gustong magkagulo-gulo ang mga bagay nang ganyan.” Sabi ko, “Hayaan na lang siyang magpatuloy.” Sabi ko, “Iyan lang, siya’y nag-iingay lang.” Sabi ko, “Nagkakaró’n na tayo noon ng mga tulad nila, at walang maidudulot na kabutihan ang makipag-usap sa kanila.” Sabi ko, “Aalis sila kaagad, na itinataas ang kanilang sarili.” Sabi ko, “Kung natanggap na nilang minsan ang kaalaman ng Katotohanan at pagkatapos ay hindi Ito tatanggapin, ang sabi ng Biblia’y natawid na nila ang linya ng paghihiwalay at kailanma’y hindi na mapapatawad pa sa mundong ito o sa darating pang mundo. Tinatawag nila Itong ‘ang Diablo’ at wala silang magagawa rito. Sila’y nasaniban ng isang relihiyosong espiritu na siyang ang Diablo.”

Ilan ang nakakaalam na totoo ’yan, na ang espiritu ng diablo ay relihiyoso? Opo, ginoo, sadyang kasing pundamental ng magagawa nila. At kaya, kung gayo’y, hindi iyan nagiging napakainan nang sabihin kong “pundamental,” pero iya’y totoo. “May anyo ng kabanalan at itinatangi ang Kapangyarihan nito.” Iya’y tama. Ang mga tanda at kababalaghan ay ang siyang nagpapatunay sa Diyos, palagi. At sinabi Niyang ito’y magiging sa mga huling panahon ang gayon ding bagay. At pansinin!

Ang matandang si Kapatid na Bosworth, ako . . . siya’y sasama sa akin, at siya’y medyo pagod; siya’y bumalik mula sa Hapon, nandito na sana siya. Siya’y magtutungo sana sa Lubbock na kasama ko. At kaya siya’y . . . siya’y may kaunting, malalang sipon, kaya hindi siya makakapunta sa isang ganito, siya at ang kanyang asawa. At kaya siya . . .

Naisip nga ng lahat na kamukha niya si Caleb. Nakatayo siya roon, ang sabi niya, “Buena, Kapatid na Branham,” (iyang labis na kagalang-galang na anyo, alam n’yo), sabi niya, “hayaan mong gawin ko iyon” at sabi “kung ayaw mo.”

Sabi ko, “O Kapatid na Bosworth, ako—ako’y di nagnanais na gawin mo ’yon. Makikipagtalo ka lang.”

Sabi niya, “Hindi magkakaroon ni isang salita ng pakikipagtalo.”

Ngayon, bago man lang ako magtapos, pakinggan n’yo ito. Bumaba siya roon. Ang sabi ko, “Kung hindi ka makikipagtalo, o sige.”

Ang sabi, “Ipinapangako kong hindi ako makikipagtalo.”

Mga nasa tatlungupang libong tao ang nagkatipon para doon sa oditoryum nang gabing iyon. Si Kapatid na Wood, na nakaupo sa banda rito, ay naroroon nang sumandaling iyon, at nakaupo sa may oditoryum na iyon. At ako . . .

Sinabi ng anak kong lalaki, o . . .Sabi ng aking asawa, “Hindi ka ba pupunta sa pagtitipong iyon?”

Sabi ko, “Hindi. Hindi ako pupunta roon at maririnig silang nagtatalo. Hindi, ginoo. Hindi ako pupunta at makikinig sa ganoon.”

Nang kinagabihan, May nagsabing, “Pumunta ka roon.”

Ako’y tumawag ng taxicab, ang aking kapatid na lalaki, at maybahay at mga anak ko, kami’y umalis. At ako’y pumunta sa bandang itaas sa balkonaheng tatlungpu, sa bandang itaas pa nang ganyan, at naupo.

Ang matandang si Kapatid na Bosworth ay lumakad doon na para bang isang matandang diplomatiko, alam n’yo. Nakopya niya ang ilang . . .Meron siyang anim na raang iba’t-ibang mga pangako ng Biblia na kinopya roon. Ang sabi niya, “Ngayon, Doktor Best, kung aakyat ka rito at kukunin ang isa sa mga pangakong ito at pabubulaanan ito sa pamamagitan ng Biblia. Bawat isa sa mga pangakong ito ay nasa Biblia, na nagpapatungkol kay Jesus Cristo na nagpapagaling ng mga maysakit sa panahong ito. Kung makakaya mong kunin ang isa sa mga pangakong ito at, sa pamamagitan ng Biblia, ay pasisinungalingan ito sa Biblia, ay mauupo na ako, kakamayan kita, sasabihing, ‘ika’y tama.’”

Sabi niya, “Ako’ng bahala diyan kapag nakapanhik ako riyan!” Gusto niya’y sa panghuli para mapawalang-saysay niya ang kay Kapatid na Bosworth, kita n’yo.

Kaya sinabi ni Kapatid na Bosworth, “Bueno, Kapatid na Best, tatanungin kita ng isa, at kung sasagutin mo ako ng ‘oo’ o ‘hindi,’” sabi, “aayusin na lang natin ang debate ngayon din.”

At sabi niya—sabi niya, “Ako’ng bahala diyan!”

Tinanong niya ang tagapamagitan kung maaari niyang tanungin siya. Ang sabi, “Oo.”

Sabi niya, “Kapatid na Best, ang mga pangtubos na pangalan ba ni Jehovah ay tumutukoy ba kay Jesus? ‘Oo’ o ‘hindi?’”

Iyan ang nag-ayos no’n. Iyan lang. Sinasabi ko sa inyo, nakadama lang ako ng isang bagay na sadyang nangingibabaw sa kabuuan ko. Kailanma’y hindi ko iyan naisip, mismo, kita n’yo. At naisip ko, “Ay, naku, hindi siya makasagot! Iyan ang gumapos dito.”

Ang sabi niya, “Aba, Kapatid na Best, ako’y—ako’y nangangamba.”

Sabi niya, “Ako’ng bahala diyan!”

Sabi, “Ako’y nangangamba na hindi mo masagot ang pinakamahina kong tanong.” Siya lang ay kasing lamig ng pipino, at alam niya kung saan siya nakatayo. Kaya kung gayo’y naupo lang siya doon sa gayong Kasulatan.

Sabi, “Gamitin mo ang iyong tatlumpung minuto, sasagot ako pagkatapos nyan!”

At ang matandang si Kapatid na Bosworth ay naupo doon at kinuha iyang Kasulatan at ginapos ang lalaking iyan sa isang lugar hanggang sa ang mukha niya’y maging pulang-pula na makapagsisindi ka pa nga ng posporo dito, halos.

Tumayo siya mula roon, na galit, at itinapon ang mga papel sa may sahig, pumanhik doon at nangaral ng isang magandang sermong Campbellite. Ako ay isang Baptist noon, alam ko kung ano ang pinaniniwalaan nila. Kailanma’y hindi niya. . . Siya’y nangangaral tungkol sa pagkabuhay na mag-uli, “kapag itong mortal ay nagbihis ng imortalidad,’ kung gayo’y magkakaroon tayo ng Banal na pagpapagaling.” Ay, naku! Ano pa ba ang kakailanganin natin sa Banal na pagpapagaling pagkaraang maging imortal na tayo (“kapag itong mortal ay nagbihis ng imortalidad,” ang pagkabuhay na mag-uli ng mga patay)? Maging ang ginawang himala ni Jesus kay Lazaro ay pinagduduhan niya, sabi, “Namatay uli siya, at iyan lang ay isang pansamantalang bagay.” Kita n’yo?

At nang matapos siya nang ganyan, sinabi niya, “Dalhin dito iyang Banal na tagapagpagaling at hayaang makita ko siyang magsagawa!”

Mayroon silang maliit na sanaw noon. Sabi ni Kapatid na Bosworth, “Nagulat ako sa iyo, Kapatid na Best, ni hindi sinasagot ang isang katanungang itinanong ko sa iyo.”

At kaya siya’y naging talagang galit na galit noon, sabi niya, “Dalhin dito iyang Banal na tagapagpagaling at hayaang makita ko siyang magsagawa!”

Sabi, “Kapatid na Best, naniniwala ka ba sa mga taong naliligtas?”

Sabi niya, “Oo!”

Aniya, “Gusto mo bang tawagin kang isang Banal na tagapagligtas?”

Sabi, “Siyempre hindi!”

“Alinma’y hindi...Hindi ka gagawing isang Banal na tagapagligtas niyan dahil nangangaral ka ng kaligtasan ng kaluluwa.”

Sabi niya, “Aba, siyempre hindi!”

Sabi, “Alinma’y hindi rin nito ginagawang isang Banal na tagapagpagaling si Kapatid na Branham dahil sa pangangaral ng Banal na pagpapagaling para sa katawan. Hindi siya isang Banal na tagapagpagaling, itinuturo niya lang ang mga tao kay Jesus Cristo.”

At ang sabi niya, “Dalhin siya rito, hayaang makita ko siyang magsagawa! Hayaang makita ko ang mga tao, isang taon mula ngayon, at sasabihin ko sa iyo kung paniniwalaan ko Ito o hindi.”

Sabi ni Kapatid na Bosworth, “Kapatid na Best, iyan ay tila katulad ng isa pang pangyayari sa Kalbaryo, ‘Bumaba Ka diyan sa Krus at paniniwalaan Ka namin.’” Kita n’yo?

At kaya, naku, pagkatapos ay nagalit siya nang husto. Ang sabi niya, “Hayaang makita ko siyang magsagawa! Hayaang makita ko siyang magsagawa!” Pinaupo siya ng mga tagapamagitan. Lumakad siya sa banda roon, at may isang mangangaral na Pentecostal na nakatayo doon, basta na lang niyang hinagupit siya nang tuluy-tuloy sa may plataporma. At kaya pinigil nila sila pagkatapos. (Kaya sinabi ni Kapatid na Bosworth, “Dito, dito! Huwag, huwag.”) Kaya pinaupo siya ng mga tagapamagitan.

Tumayo si Raymond Richie, ang sabi, “Ganito ba ang ugali ng Katimugang Kombensiyon ng Baptist?” Sabi, “Kayong mga ministrong Baptist, ipinadala ba ng Katimugang Kombensiyon ng Baptist ang lalaking ito rito o kusa siyang pumunta?” Ayaw nilang sumagot. Sabi niya, “Tinatanong ko kayo!” Kilala niya sila, bawat isa.

Ang sabi nila, “Pumunta siya nang kusa.” Dahil alam kong ang mga Baptist ay naniniwala sa Banal na pagpapagaling, din. Kaya pagkatapos ay sinabi niya, “Pumunta siya nang kusa.”

Kaya kung gayo’y heto ang nangyari pagkatapos. Pagkaraa’y sinabi ni Kapatid na Bosworth, “Alam kong si Kapatid na Branham ay nasa pagtitipon, kung nais niyang pumunta at pauwiin na ang mga tagapakinig, maaari na.”

Kaya sinabi ni Howard, “Umupo ka nang walang-tinag!”

Sabi ko, “Nakaupo na ako nang walang-tinag.”

At kagyat pagkatapos ay May dumating sa malapit, nagsimulang umikot sa palibot, at alam kong Ito ay ang Anghel ng Panginoon, ang sabi, “Tumayo ka!”

Mga limandaang tao ang nagkapit-kamay nang *paganito*, gumawa ng daan, bumaba na patungo sa plataporma.

Ang sabi ko, “Mga kaibigan, ako’y hindi isang Banal na tagapagpagaling. Kapatid ninyo ako.” Sabi ko, “Kapatid na Best, walang . . .” O, “Kapatid na Best,” sabi ko, “walang di-paggalang sa iyo, kapatid ko, hindi ano pa man. May karapatan ka sa iyong mga kombiksiyon, gayon din ako.” Sabi ko, “Siyempre, alam mo hindi mo iyan mapapatunayan, ang punto mo, kay Kapatid na Bosworth. Maging ikaw man sa kung sino mang may malawak na kaalaman sa Biblia, na nakakaalam ng mga bagay na iyon.” At sinabi ko, “At tungkol naman sa pagpapagaling ng mga tao, hindi ko sila maaaring pagalingin, Kapatid na Best. Pero nandito ako tuwing gabi, kung nais mong makita ang Panginoon na nagsasagawa ng mga himala, dumalaw ka. Ginagawa Niya ito tuwing gabi.”

At sinabi niya, “Gusto kong makitang pinapagaling mo ang isang tao at hayaang tingnan ko sila! Baka hipnotismuhin mo sila ng iyong hipnotismo, pero” sabi “gusto kong makita ito sa loob ng isang taon mula roon!”

Sabi ko, “Bueno, may karapatan ka upang suriin ang mga ito, Kapatid na Best.”

Sabi niya, “Walang iba kundi kayo lang na pulutong ng mga tatanga-tangang holy roller ang naniniwala sa mga gayong walang kuwentang bagay na tulad niyan. Hindi naniniwala ang mga Baptist sa ganyang kalokohan.”

Sinabi ni Kapatid na Bosworth, “Sandali lang.” Sabi, “Ilan sa mga tao diyan, sa dalawang linggong pagtitipong ito rito, na may magandang pakikitungo sa mga mabubuting iglesyang Baptist na ito rito sa Houston, na makapagpapatunay na kayo’y pinagaling ng Pinakamakapangyarihang Diyos habang naririto si Kapatid na Branham?” At mahigit pa sa tatlong daan ang tumayo. Sabi, “Paano naman ’yan?”

Sabi niya, “Hindi naman sila mga Baptist!” Sabi, “Kahit naman sino’y makapagpapatotoo ng kahit ano, na hindi pa rin makapagtatama nito!”

Sabi, “Sinasabi ng Salita ng Diyos na tama ito, at hindi mo ’yan mapipigilan. At sinasabi ng mga tao’y tama ito, at hindi mo ’yan mapaninindigan. Kaya ano’ng gagawin mo tungkol Dito?” Kita n’yo, tulad niyan.

Sabi ko, “Kapatid na Best, sinasabi ko lang kung ano ang Katotohanan. At kung ako’y matapat, obligado ang Diyos na suportahan ang Katotohanan.” Sabi ko, “Kung hindi Siya . . . Kung hindi Niya susuportahan ang Katotohanan, kung gayo’y

hindi Siya Diyos.” At sabi ko, “Hindi ako nagpapagaling ng mga tao. Ako’y ipinanganak na may—na may kaloob upang makita ang mga bagay, makitang maganap ito.” Sabi ko, “Alam kong hindi ako naunawaan, ngunit wala akong iba pang magagawa kundi gampanan ang kombiksiyon ng aking puso.” Sabi ko, “Ako’y naniniwalang si Jesus Cristo ay binuhay mula sa mga patay. At kung ang Espiritu na dumarating at nagpapakita ng mga pangitain at iba pa, kung iya’y pinag-aalinlanganan, pumarito ka at alamin mo.” Sabi ko, “Iyan lang.” Ngunit ang sabi ko, “Pero sa aking sarili, ay wala akong magagawa sa sarili ko mismo.” At sabi ko, “Kung sinasabi ko ang Katotohanan, ang Diyos ay obligado sa akin, na sumaksing Ito ay Katotohanan.”

At nang sumandaling iyon, May nag-, “Whoosssh!” Heto Siyang paparating, dumarating mismong pababa. At ang Asosasyon ng mga Amerikanong Litratista, ang Douglas Studios sa Houston, Texas, na naglagay ng malaking kamera doon (pinagbabawalan silang kumuha ng mga litrato), ay kumuha ng litrato.

Nang sila’y naroroon upang kunan ng litrato si Ginoong Best, at siya—siya’y nagsabi, bago ako bumaba roon, sabi niya, “Sandali muna! Meron akong anim na makikintab nang paparating ako rito!” Sabi niya, “Heto, kunan mo na ako ng litrato ngayon!” At idinuro niya ang kanyang daliri diyan sa ilong ng matandang napakabanal na lalaki, nang paganyan, ang sabi, “Ngayon kunan mo ako ng litrato!” At ginawa nga nila. Pagkatapos ay inilabas niya ang kanyang kamao at itinaas ito, sabi, “Ngayon kunan mo ako ng litrato!” At kinunan nila ito nang ganyan. Pagkatapos ay gumanyan siya, upang pumustura para sa kanyang litrato. Ang sabi niya, “Makikita n’yo ito sa magasin ko!” nang ganyan.

Si Kapatid na Bosworth ay nakatayo roon at hindi nagsalita ni isang bagay. Pagkatapos ay basta na lang nilang kinunan Ito ng litrato.

Sa daang pauwi nang gabing iyon, (binatang Katoliko ang kumuha nito), sabi niya dito sa isa pang binata, sabi niya, “Ano kaya sa palagay mo iyan?”

Sabi niya, “Alam kong pinulaan ko siya. Iyang goiter na umalis sa lalamunan ng babaeng iyan, ang sabi ko’y hinipnotismo niya siya.” Sabi, “Maaaring naging mali ako diyan.”

Sabi, “Ano kaya sa palagay mo ’yang litrato?”

“Ewan ko.”

Inilagay nila ito sa asido. Heto ang kanyang litrato, maaari n’yo siyang tanungin kung gusto n’yo. Sila’y umuwi, naupo siya roon at humitit ng sigarilyo. Pumasok at humugot ng isang kay Kapatid na Bosworth, iyon ay negatibo. Naglabas ng dalawa, tatlo, apat, lima, anim, at bawat isa sa mga ito’y blangko. Hindi

pahihintulutan ng Diyos na ang litrato ng Kanyang pinabanal na matandang lalaking nakatayo roong kasama ang ipokritong iyon, na ang kanyang ilong, o kamay, ang kamao'y nanginginig sa may ibaba ng kanyang ilong nang ganyan. Hindi Niya ito pahihintulutan.

Inilabas nila ang kasunod pang isa, at heto Ito. Ang lalaki'y inatake sa puso, sabi nila, nung gabing iyon.

At ipinadala nila ang negatibong ito sa Washington, D.C. Ito'y binigyan ng karapatang magpalathala, ibinalik muli.

At si George J. Lacy, ang tagapamahala ng F.B.I. sa pagkuha ng bakas ng daliri at dokumento, at iba pa, isa sa pinakamagaling na naririto sa buong mundo, ay dinala roon at nagpatagal ng dalawang araw dito para subukin ang kamera, mga ilaw, lahat ng iba pa. At nang dumating kami nang hapong iyon, sabi niya, "Reverend Branham, matagal na akong naging mamimintas mo, rin." Sabi niya, "At sabi ko ito'y sikolohiya, may isang nagsabing nakita nila ang mga Ilaw na ito at mga bagay na tulad niyan." At sabi, "Alam mo, dati nang sinasabi iyan ng matandang ipokrito" (ibig niyang sabihin ay ang di-mananampalataya) "'ang mga litratong ito sa palibot, iyang sinag sa ulo sa palibot ni Cristo, sa palibot ng mga santo,' sabi niya, 'iyan ay sadyang sikolohiya lamang.'" Ngunit ang sabi, "Reverend Branham, ang mekanikal na mata nitong kamera ay hindi kukuha ng sikolohiya! Ang Ilaw ay tumama sa lente, o tumama sa negatibo, at hayun Ito." At sabi niya . . .

Ininumite ko ito sa kanila. Sabi niya, "Naku, ginoo, alam mo ba kung gaano ang halaga niyan?"

At sinabi ko, "Hindi sa akin, kapatid, hindi sa akin." At kaya sinabi niya . . .

Siyempre, hindi pa ito magbubunga hanggang nabubuhay ka, pero balang araw, kung ang sibilisasyon ay sumusulong at ang Cristiyanismo ay nananatili, may isang bagay na mangyayari tungkol dito.

Kaya mga kaibigan, sa gabing ito, kung ito ang ating huling pagtitipon sa lupang ito, kayo at ako ay naitaguyod na sa Presensiya ng Pinakamakapangyarihang Diyos. Ang aking testimonya ay totoo. Maraming, maraming mga bagay, ito'y mangangailangan pa ng maraming mga aklat upang isulat ito, pero nais kong malaman ninyo.

Ilan dito ang talagang (wala ang litrato) nakakita ng Ilaw Mismo na nakatayo sa paligid kung saan ako nangangaral? Itaas ang inyong mga kamay, sa buong gusali, sinumang nakakita na Nito. Kita n'yo, mga walo o sampung kamay na nakaupo rito.

Sasabihin mo, "Maaari—maaari bang makita nila Ito at hindi ko Ito makikita?" Opo, ginoo.

Iyan—iyang Bituin na sinusundan noon ng mga pantas, ay lumampas sa bawat obserbatoryo at ni isa’y walang nakakita Nito kundi sila. Sila lamang ang tanging nakakita Nito.

Si Elias ay nakatayo doon na nakatingin sa lahat ng mga karosang iyon na nag-aapoy, at lahat ng iba pa. At si Gehazi ay tumingin sa paligid, hindi niya sila makita kahit saan. Sabi ng Diyos, “Buksan ang kanyang mga mata nang sa gayo’y makakita siya.” At pagkatapos ay nakita sila, kita n’yo. Ngunit siya’y isang mabuting binata, nakatayo roong nakatingin sa paligid, pero hindi niya ito makita. Tiyak. Ito’y ipinagkaloob upang makita ng ilan, at hindi ng iba. At iya’y totoo.

Pero ngayon kayong mga di pa nakakita Nito, kailanma’y di pa nakita Ito, at kayong mga talagang nakakita Nito sa inyong natural na mata at kailanma’y di pa nakita ang litrato, subalit ang mga nakakakita sa litrato ay may higit na patunay kaysa sa inyong nakita na Ito sa inyong natural na mata. Pagkat kayo, sa inyong natural na mata, ay maaaring mapamali, ito’y maaaring maging isang ilusyong optikal. Tama ba ’yan? Pero Iyan ay hindi ilusyong optikal, Iyan ay Katotohanan, kung saa’y pinatutunayan ng siyentipikong pananaliksik na Ito’y Katotohanan. Kaya ginawa ito ng Panginoong Jesus.

“Ano kaya sa palagay mo Ito kung gayon,” sasabihin mo, “Kapatid na Branham?”

Ako’y naniniwalang Ito ay ang Siya ring Haligi ng Apoy na gumabay sa mga anak ni Israel mula sa Ehipto hanggang sa Palestina. Ako’y naniniwalang Ito’y ang siya ring Anghel ng Ilaw na dumating sa—sa kulungan at lumapit kay San Pedro at hinipo siya, at sumulong at binuksan ang pinto at inilabas siya sa liwanag. At ako’y naniniwalang Ito’y si Jesus Cristo ang siya ring kahapon, ngayon, at magpakailanman. Amen! Siya’y ang siya ring si Jesus ngayon na Siya ring kahapon. Siya’y magiging ang dati pa ring si Jesus magpakailanman.

At habang ako’y nangungusap tungkol Dito, iyang dati pa ring Ilaw na nasa litrato ay nasa...nakatayo nang hindi lalampas sa dalawang talampakan mula sa kung saan ako nakatayo mismo ngayon. Iya’y tama. Hindi ko Ito makita sa aking—aking mga mata, pero alam kong Ito’y nakatayo rito. Alam kong Ito’y pumipirmi na katabi ko mismo ngayon. Naku! Kung malalaman n’yo lang ang kaibahan kapag ang kapangyarihan ng Pinakamakapangyarihang Diyos ay sumasalo, at kung paano nagmimistulang kakaiba ang mga bagay!

Iya’y isang hamon sa sinuman. Hindi ako mananalangin para sa mga taong walang sakit, ako ay magsasagawa ng isang pagsuko. Ngunit ang pangitain ay nakasalaysay sa mga tao. A-ha. Alam ito ng Diyos. Hindi ako tatawag ng hanay ng pananalangin, iiwan ko lang kayong nakaupo diyen. Ilan sa

inyong mga tao ang walang prayer card? Tingnan natin ang iyong kamay. Isang taong walang prayer card, walang prayer card.

Negrang binibining nakaupo rito, nakikita kong itinaas mo ang iyong mga kamay. Tama ba 'yan? Tumayo ka lang para maihiwalay kita sandali. Hindi ko alam kung ano ang sasabihin ng Banal na Espiritu, pero tinitingnan mo ako nang talagang matapat. Wala ka bang prayer card? Kung ihahayag sa akin ng Pinakamakapangyarihang Diyos kung ano ang problema mo. . . Ginagawa ko lang ito para sa isang pagsisimula, para lang makapagsimula. Pinaniniwalaan mo ba ako bilang. . . Alam mong wala. . . wala ni isang mabuting bagay tungkol sa akin. Kung ika'y isang babaeng may-asawa, ako'y hindi hihigit pa sa iyong asawa. Ako'y isang tao lang. Ngunit si Jesus Cristo ay Anak ng Diyos, at isinugo Niya ang Kanyang Espiritu upang patunayan ang mga bagay na ito.

Kung sasabihin ng Diyos sa akin kung ano'ng diperensiya na nasa iyo (at alam mong walang paraan para sa akin upang malaman pa ang lahat sa iyo), mananalig ka ba nang buong puso mo? [Ang kapatirang babae ay nagpahayag—Ed.] Pagpalain ka ng Diyos. Kung gayo'y iniwan ka na ng altapresyon. Iyan ang kung anong nagkaroon ka. Hindi ba 'yan tama? Kung gayo'y maupo ka.

Sampalatayanan n'yo lang iyan nang isang beses! Hinahamon ko ang kahit sino na sampalatayanan Ito.

Tumingin kayo rito, may sasabihin ako sa inyo. Si Martha, na patungo sa Panginoong Jesus. Ang kaloob na iyon ay hindi sana gumana pa. . . Pagkaraang maipakita na ng Ama sa Kanya kung ano ang gagawin Niya. Ito sana'y hindi na gumana pa. Pero sinabi niya, "Panginoon, ako. . . Kung naririto ka lang, hindi sana namatay ang kapatid kong lalaki." Sabi, "Ngunit alam kong kahit ngayon ano pa man ang hilingin Mo sa Diyos, ibibigay ito ng Diyos sa Iyo."

Ang sabi niya, "Ako ang Pagkabuhay na Mag-uli at Buhay, siya na nananampalataya sa Akin bagama't patay na siya, ay mabubuhay pa siya. At sinumang nabubuhay at nananampalataya sa Akin ay di kailanman mamamatay. Pinaniniwalaan mo ba ito?"

Makinig sa kanyang sinabi. Ang sabi niya, "Oo, Panginoon. Ako'y naniniwalang lahat ng sinabi Mo ay Katotohanan. Ako'y sumasampalatayang Ikaw ang Anak ng Diyos na darating sa mundo." Iyan ang kanyang paglapit, nang buong kababaang-loob.

Kakaiba ang nararamdaman mo, hindi ba, binibini? Oo. Iya'y tama.

Ang munting binibining nakaupo mismo diyan, diyan sa tabi mo, rin, ay dumaranas ng rayuma at karamdamang ukol sa pagkababae. Hindi ba 'yan tama, binibini? Tumayo ka

muna sandali, ang munting binibining nakasuot ng pulang damit. Napakalapit mo, ang pangitain ay dumating sa iyo. Rayuma, karamdamang ukol sa pagkababae. Tama ba 'yan? At heto ang isang bagay sa iyong buhay (meron kang isang—merong isang mainam na tinging matuwid sa iyo): mayroon kang napakaraming alalahanin sa buhay mo, napakaraming problema. At ang problemang iyan ay tungkol sa iyong mahal sa buhay, ito'y ang iyong asawa. Siya'y isang manginginom. Ayaw niyang magsimba. Kung iya'y tama, itaas ang iyong kamay. Pagpalain ka ng Diyos, binibini. Umuwi ka na ngayon at tanggapin ang Kanyang pagpapala. Ika'y magaling na, nagliliwanag sa palibot mo.

Lalaking nakaupo mismong kasunod, din, diyan. Ikaw, ginoo, sumasampalataya ka ba nang buong puso mo? Nawalan ka ng isa sa iyong mga pandama, at iya'y ang pandama ng pangamoy. Hindi ba 'yan tama? Kung ito nga, iwagayway mo ang iyong kamay. Ilagay mo ang iyong kamay sa bibig mo, nang *paganito*, sabihin, “Panginoong Jesus, ako'y sumasampalataya sa Iyo nang buong puso ko.” [Ang kapatirang lalaki ay nagsabi, “Panginoong Jesus, ako'y sumasampalataya sa Iyo nang buong puso ko.”—Ed.] Pagpalain ka ng Diyos. Humayo ka na ngayon, at tatanggapin mo ang iyong kagalingan.

Sumampalataya sa Diyos! Ano ba ang iniisip ninyong lahat tungkol Dito, diyan sa likod? Sumasampalataya ba kayo? Maging mapitagan!

May isang binibining nakaupo mismo sa likod diyan sa bandang sulok. Nakikita ko iyang Ilaw na nakabitin sa ibabaw niya. Iyan ang tanging paraan na makapagsasabi ako ng tungkol dito, diyan sa Ilaw na nakabitin. *Itong* Ilaw dito mismo ay nakabitin sa ibabaw ng binibini. Marahil sa ilang saglit lang, kung makikita ko kung ano ito. Ito'y magsisimula... Ang binibini ay dumaranas ng—ng sakit sa puso. Siya'y nakatingin mismo sa akin.

At ang asawa niya'y nakaupo mismo sa tabi niya. At ang asawa niya ay may ilang karamdaman, siya lang ay nagkasakit, balisa, may sakit. Hindi ba 'yan tama, ginoo? Itaas ang iyong mga kamay kung iya'y totoo. Iya'y tama, ito'y ikaw, binibini, na may maliit na bandana riyon. Ang ginoo, hindi ba 'yan tama? Hindi ba ngayon ka lang medyo nabalisa? Ikaw ay may karamdaman sa sikhura, ang lalaki. Iya'y tama.

Kayo bang lahat ay sumasampalataya nang buong puso ninyo, kayong dalawa? Tinatanggap n'yo Ito? Ginoo, sinasabi ko sa iyo, ikaw rin, nakikita ko (ikaw na ang kamay mo ay nakataas) ang bisyong paninigarilyo. Tigilan mo ang gawaing iyan. Ikaw ay humihitit ng sigarilyo, hindi mo 'yan dapat na ginagawa, binibigyan ka ng karamdaman. Hindi ba 'yan tama? Kung ito nga, iwagayway mo ang iyong kamay nang *paganito*.

Iyan ang nagpapabalisa sa iyo. Masama ito sa iyong nerbiyos. Itapon mo yaong . . . napakaruming bagay at huwag nang gawin ito, at malalampan mo 'yan at magiging maayos, at ang sakit sa puso ng iyong asawa ay aalis sa kanya. Sinasampalatayan mo ba 'yan? Hindi ba 'yan tama? Hindi kita makita mula rito, at alam mo iyan, pero ikaw ay may dalang mga sigarilyo sa may . . . sa—sa bulsa mo sa harap. Iya'y tama. Ilabas mo ang mga bagay at ipatong mo ang iyong kamay sa iyong maybahay, sabihin sa Diyos na tapos ka na ryan sa klase ng walang kuwentang bagay na iyan, uuwi ka nang maayos, ikaw at ang iyong maybahay ay gagaling na. Purihin ang Pangalan ng Panginoong Jesus!

Sumasampalataya ba kayo nang buong puso ninyo?

Itong binibining nakaupo ritong nakatingin dito sa akin. Ikaw na nasa . . . diyan sa may harapang upuan dito, nakaupo mismo rito. Isang munting binibini na may isang . . . nakatingin sa akin, nakaupo mismo rito. Wala kang . . . Meron ka bang prayer card, binibini, dito mismo? Wala kang maski anong prayer card? Sumasampalataya ka ba nang buong puso mo? Nananalig ka bang mapapagaling ka ni Jesus Cristo?

Ano ang iniisip mo tungkol Dito, ikaw na nakaupo sa tabi niya? Meron ka bang prayer card, binibini? Wala ka? Nais mong gumaling, din? Hindi ba nais mong kumain uli tulad ng dati mong ginagawa, mawala lamang ang sakit sa tiyan? Naniniwala ka bang pinagagaling ka na ni Jesus ngayon? Tumayo ka kung ika'y naniniwalang pinagaling ka na ni Jesus Cristo. Nagkaroon ka ng ulseradong sikmura, hindi nga ba? Ito'y idinulot mula sa kondisyong nerbiyos. Matagal ka nang ninenerbiyos sa loob ng mahabang panahon. Lalo na ng mga asido at kung anu-ano pa, o ang ibig kong sabihi'y bumubuo ng asido, at nagdudulot ng sensitibong mga ngipin kapag idinidighay mo ang iyong pagkain palabas sa iyong bibig. Iya'y katotohanan. Opo, ginoo. Ito'y isang peptic ulcer, ito'y nakadikit sa kailaliman ng iyong sikmura. Ito'y humihilab kung minsan matapos kumain lalo na ng tustadong tinapay na may palamang mantikilya. Tama ba 'yan? Hindi ko binabasa ang isipan mo, pero ang Banal na Espiritu ay walang-pagkakamali. Magaling ka na ngayon. Umuwi ka na, maging maayos.

Ano ba ang ginagawa ninyo sa likuran sa banda ritong direksiyon? Ilan sa inyo sa banda ryan na walang prayer card, itaas ang inyong kamay. Isang taong walang prayer card. O sige, maging mapitagan, sumampalataya nang buong puso ninyo. Diyan naman kaya sa may balkonahe? Sumampalataya sa Diyos.

Hindi ko ito magagawa sa aking sarili, ito lamang ay ang pinakadakilang biyaya Niya. Kayo ba'y sumasampalataya? Masasabi ko lamang kung ano ang ipinakikita Niya sa akin. Gaya ng inyong pananampalataya. . . Sinasabi ko iyan upang gisingin ang inyong pananampalataya, at pagkatapos ay tingnan

kung saang daan Niya ako aakayin. Naunawaan ba ninyo na ito—ito'y hindi ang inyong kapatid na lalaki? Kayo'y nakatayo sa Kanyang Presensiya. Hindi ako Ito na gumagawa nito, ito'y ang pananampalataya ninyo na nagpapagana Rito. Hindi ko Ito mapapagana. Ito'y ang pananampalataya ninyo na siyang gumagawa nito. Wala akong paraan ng pagpapagana Nito. Sandali lamang.

Sa sulok na ito ay nakikita ko ang isang negrong lalaking nakaupo diyan, medyo may katandaan, na nakasalamín. Meron ka bang prayer card, ginoo? Tumayo ka sandali sa iyong kinaroroonan. Pinaniniwalaan mo ba ako bilang lingkod ng Diyos, nang buong puso mo? Iniisip mo ang tungkol sa isa pang tao, hindi nga ba? Kung tama 'yan, iwagayway ang iyong kamay. Hindi dahil sa ito'y ako, ang iyong kapatid. Ngayon, wala kang prayer card. Wala nang paraan para makapasok ka sa hanay, pagkat wala kang prayer card. Ngayon, kahit sino sa inyong may mga prayer card, huwag—huwag—huwag kayong tatayo, alam n'yo, dahil magkakaroon kayo ng pagkakataong pumila sa hanay.

Ngunit nakikita ko iyang Ilaw na nakabitin lang sa ibabaw niya. Hindi pa Ito pumapasok para maging isang pangitain. Hindi kita mapapagaling, kapatid, hindi ko makakaya. Tanging Diyos lang ang makagagawa niyan. Pero ikaw— ikaw—ikaw ay may pananampalataya. Ika'y naniniwala. At mayroong—may isang bagay, ito'y—ito'y pinagmulan nito, sa ibang paraan.

Kung sasabihin ng Pinakamakapangyarihang Diyos kung ano ang problema ng lalaking ito, maaari bang tanggapin ng lahat sa inyo ang inyong kagalingan? May isang lalaki, tiyak na nakatayo nang sampu, labinlimang yarda mula sa akin, kailanma'y hindi ko pa siya nakita sa aking buhay. Siya'y isang lalaki lang na nakatayo diyan. Kung ihahayag ng Pinakamakapangyarihang Diyos kung ano ang diperensiya sa lalaking iyan, bawat isa sa inyo'y nararapat na lumabas mismo rito na isang taong napagaling na. Ano pa ba ang maaaring gawin ng Diyos? Tama ba 'yan?

Ginoo, walang diperensiya sa iyo. Ikaw ay nanghihina, mayroong paminsan-minsang paggising sa gabi, luslos at iba pa, ngunit hindi 'yan ang iyong problema. Ang problema mo'y tungkol sa anak mong lalaki. At ang anak mong lalaki ay nasa tila ba isang pampamahalaang institusyon, at siya'y may dalawang personalidad. Iyan ba'y tama? Iwagayway ang kamay mo kung iya'y tama. Iya'y talagang tamang-tama.

Ilan na ang nananampalataya ngayon na si Jesus Cristo na Anak ng Diyos ay nakatayo rito? Tayo'y magsitayo at mag-alay ng papuri at tanggapin ang ating kagalingan.

Pinakamakapangyarihang Diyos, May-akda ng Buhay, Tagapagbigay ng bawat mabuting kaloob, Ikaw ay naririto,

ang siya ring Panginoong Jesus Cristo, ang siya ring kahapon, ngayon, at magpakailan man.

At, Satanas, matagal mo nang niloloko ang mga taong ito, lumabas ka mula sa kanila! Inuutusan kita sa pamamagitan ng buhay na Diyos Na ang Presensiya ay naririto ngayon sa anyong isang Haligi ng Apoy, iwan mo ang mga taong ito! At lumabas ka sa kanila, sa Pangalan ni Jesus Cristo!

Bawat isa sa inyo'y magtaas ng inyong mga kamay at purihin ang Diyos, at tanggapin ang inyong kagalingan, bawat isa. [Ang Diyos ay pinuri ng kongregasyon—Ed.]

KAPATID NA WILLIAM MARRION BRANHAM

Ang Kasaysayan Ng Buhay Ko ay ipinangaral noong Linggo ng hapon, Abril 19, 1959, sa Templo ng Angelus sa Los Angeles, California, U.S.A.

Paano Dumating Ang Anghel Sa Akin, At Ang Kanyang Komisyon ay ipinangaral noong Lunes ng gabi, Enero 17, 1955, sa Lane Tech High School sa Chicago, Illinois, U.S.A.

Ang mga Mensaheng ito ni Kapatid na William Marrion Branham, unang inilathala sa Ingles sa *Mga Bakas Ng Paa Sa Buhanginan Ng Panahon*, Abril 1975, ay hinango mula sa mga magnetikong teyp rekording, at inilimbag nang walang pagbabago sa wikang Ingles. Ang saling wikang ito sa salitang Tagalog ay inilathala noong 1997 ng Voice Of God Recordings.

TAGALOG

©1997 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Abiso Ukol Sa Karapatang Maglathala

Ang lahat ng karapatang maglathala ay saklaw ng may-ari lamang. Ang aklat na ito ay maaaring i-print sa home printer para sa personal na gamit o maipamahagi sa iba, nang walang bayad, upang magamit sa pagpapalaganap ng Ebanghelyo ni Jesus Cristo. Ang aklat na ito ay hindi maaaring ibenta, kopyahin nang maramihan, i-post sa website, i-store sa retrieval system, isalin sa ibang wika, o gamitin upang manghingi ng pondo nang walang inilalabas na kasulatang nagpapahintulot galing sa Voice Of God Recordings®.

Para sa karagdagang impormasyon o para sa iba pang ipinamamahaging materyales, kontakin lamang ang:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org